

JURNALUL

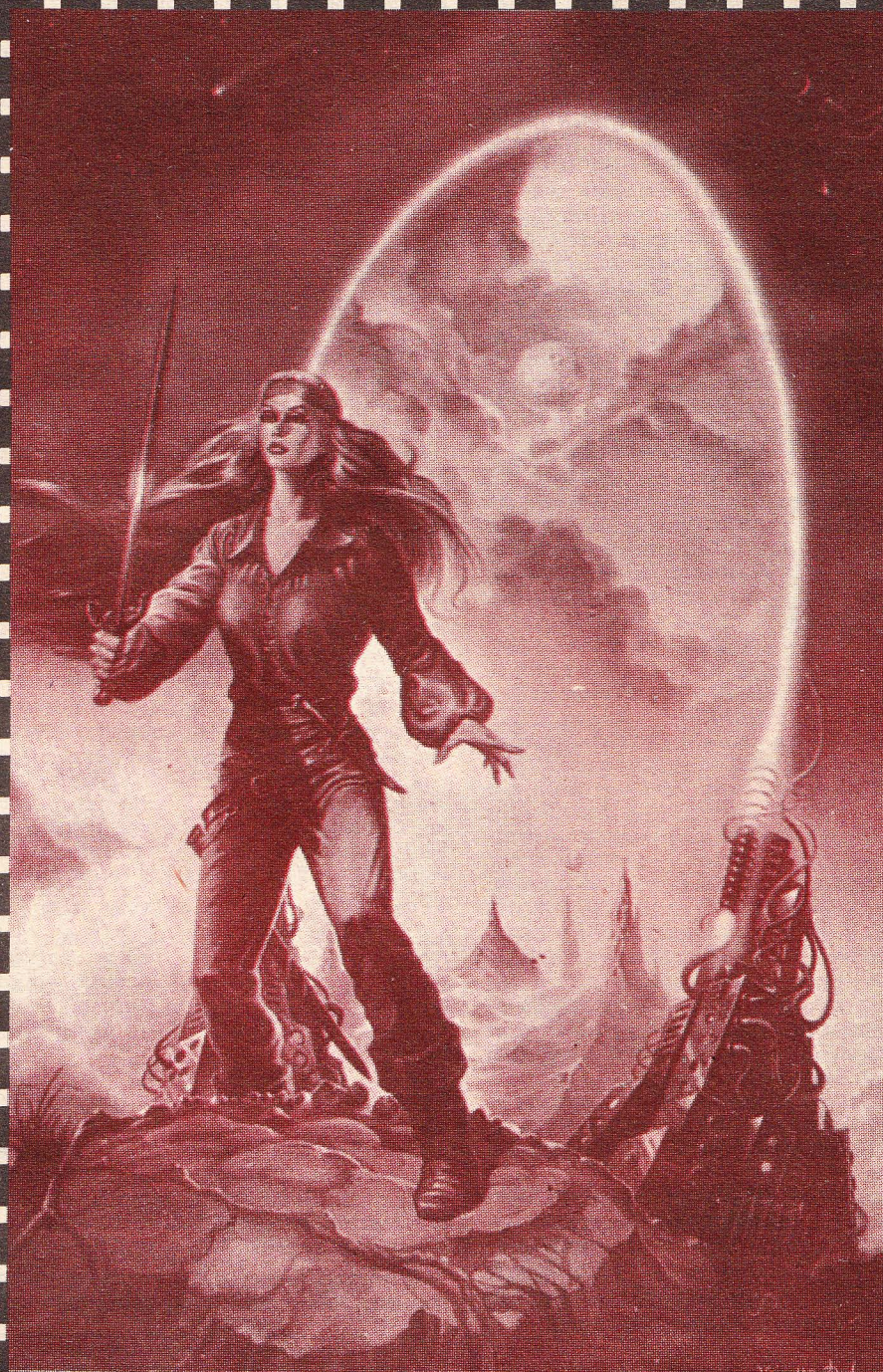
SF

Anul III Nr. 88
Săptămînal de cultură
SCIENCE – FICTION
16 pagini o 150 lei

Liviu Radu
Daniel Enache
Costi Gurgu
Dino
Buzzati
Robert
Silverberg
Nicolae C. Arion
Dan Cojocaru
Florian David
Adrian Bănuță

Răspuns aproape complet la
concursul vostru
HEROIC FANTASY,
urmat de o expunere detaliată cum
de ce n-am reușit să dau nici eu de
voi, da' nici voi de mine

Motto: Trăiască Poșta Română,
În Frunte cu Secretara Sa Generală,
Tanti Nu-Știu-Cum-O-Cheamă

Răspunsurile este, în ordine monoton crescătoare
(sper că vă mai aduceți aminte din liceu:
> sau = y rezultă f(x) > sau =(y)).

1) Nu mai știu, zău că nu mai știu prin ce Almanah
parcă am citit birfa asta privitoare la cine a început să
scrie Conănel, cînd a murit și cin' s-a chinuit să-l
continue. Parcă Lester del Rey, dacă nu cumva
mănșeală memoria de ceta-ceu. Nu bag mîna în foc ca
scilfosu' ăla de roman, Mucius Scaevola parcă-l zicea,
și în plus mi-e lene să cotrobăi acum prin toată
bimiblioteca. Las' să ciștițe alții noianii dă cărți scifi.
Altu-i baiu ăi bai, i.e. Întrebarea numero due, adică.

2) Nu-l frumos să-l confu...parați, adică comparați
(cacofonie) pe Bătrînu' Maestru cu celălalt Bătrîn
Maestru. Duné e Duné, Aragorn e altă mîncare de
pește. Chiar dacă într-un fel, pdv valoric, cam așa ar
fi (valoric literar, I mean). Dar cum bibanu' român, i.e.
cititoru' neavizat, s-ar putea să încurce lucrurile și să
creadă că The Lord of The Rings se mîncă cu mult
nisip și ceva harkonași drăgălași (rimează, da' nu asta
are importanță acu'), era mai bine să întrebați mai pă
dandreptu: "Care este, scump cetitoriu, ăi mai și ăi mai
de din toate romanțurii fanteziste cu hero(n)ă?". Așa
dacă întrebați, vă iertam. Da' n-ați întrebat așa... În
consecuență, vă penalizez cu un articol pe care mă tot
chinui de vreo țșpe săptămîni să vi-l aduc la redacție,
da' după cum vă spuneam "încă din primii rînduri"
vorba oracolelor de prin clasa a VIII-a, ehehe u son le
nej danțăr, cînd erați voi (joi) n-am putut să vin eu, cînd
am putut eu (vineri), n-ați apărut voi pe la redacție. Așa
că concluzia: v. Motto! (De fapt vineri seară am vrut să
vi-l trimit prin Sebastian G.hindă, cam stat la un șuet cu
el pe teme scifi, da' am uitat pin' la urmă să-i mai pun
în brațe.)

Articolașu' se cheamă "Bătrînu și marea" ăă... pardon
"JRTT și lit. (her). fant.", sper să vă placă, e juma
compilațiune, juma de la mine din burță, e sortit pt.
#special heroicofantastico și cam atît despre Tolkien.
Trecem la cîștîlă nambăr fai:

3) Alternativa este nenea Elic Necromancierul (adică,
da' așa-mi place mie să mă protestesc din cînd în cînd),
iar cît despre sabie, fraților, habar nam! Singura dată
cînd mi-a picat în mîna un hf de-al lui MM (Michael
Moorcock, nu Marilyn Monroe!), m-am uitat pe pagina
cu "alte opere" și-am văzut 243 de titluri și de cicile
fantezești, dintre care volumul în cauză era al țîlela din
ciclu șpe, așa cam zis: 0-11 pcte, fără culoare licitabilă
și fără tentative dă șperlă, pas! Am altele mai bune dă
citit (dă explu, vezi Behold the Ecce Homol, păcat căs
drepturii dă copyright dăja cumpărate).

În rest, sauzim numai de bine și zău căș avea chef do
șuetă cu voi ăbaut scifi, da' dacă nu dă omu' dă voi - v-
am căuțizat de 2 ori și tot nu văm găsit, doar la telefon
ce mai discutăm, da ăla e pe impulsuri.

Aprôps: mi-a plăcut Ragnarök, da' comentariile pe
marginea textului (în afară de-al lui Seb G.hindă dar
mai ales cel al lui O Bufnilă) au fost înflorătoare! jalnic!

Da' sper să mai discutăm mai en detail cînd ne-om
vedea în 3D... (după ce-oncepe sc oala, în octom brie)

Al vostru etam telegan,

Mirel Palada

Nn. Greșelile ortografice și ortoepice sînt
voite și aparțin adnsantului telegan.

POȘTA REDACTIEI

Ioan Marius BURZ (Câmpeni, Alba) -
Pentru că ai numai 16 ani (binețeles)
neîmpliniți (binețeles) că proza este
nerealizată cu toate că nu mai este
(binețelesă) gramatica lacunară pe care o
utilizezi în epistola expediată către noi. Voi
încerca să-ți fac rost de "Preludiu", așa că
urmărește "Poșta redacției".

Radu Pavel GHEO (instabil, Timișora) -
Parcă la Timișoara nu erai chiar atît de
laconic. Oricum răvășelul trimis ne-a făcut
plăcere, chiar și pastiluța într-o oacare
măsură. E bună și ideea cu numărul tematic,
o să ne gîndim la o temă pentru acasă. Ce-ar
fi să-mi trimiți un răvaș mai amplu cu
dezvoltarea ultimului rînd al răvășelului?

Cosmin Stănescu (fost D.G., Buzău) -
Michael Haulică ț-i-a expediat un pachet și l-a
primit retur, între timp ț-i-a trimis și 42-43. În
scrisoarea pe care am primit-o de la el
spunea că o să-ți re-expedieze primul colet
împreună cu chitanța veche; poate și plicul
pe care scrie că nu a fost ridicat. Așteptăm
să-ți concretizezi promisiunea.

Darius LUCA (Timișoara) - Felicitări pentru
stomatologie, sperăm să ai grijă și de dantura
noastră cînd ne-om vedea. Textul va apare în
numărul cu pricina, dar de ce n-ai trimis și
niște desene pe PC?

Cosmin HARAGA (Pitești, Argeș) -
"Supermarket"-ul trebuie închis pentru
inventar, renovare, concediu de boală, etc.,
deși mult mai bine ar fi să fie demolat
definitiv. Încercarea de a face umor cu orice
preț nu are șanse de reușită. Textul nu
izbutește să fie decît arid, nesărat, fără cap
și fără coadă. Păcat de motto. Și încă ceva:
ț-i-era chiar atît de foame cînd ai scris?

Daniel Enache (Timișoara) -
PS1: N-ai visat, va apare.
PS2: Nu ești singurul.
PS3: A cui nu e?
PS4: Da, dar ai pierde
bucuria alergării după el.
PS5: OK!

Liviu SURUGIU (Roșiori-de-Vede,
Teleorman) - Textul este cu mult sub Mart
Senson. Trimite-ne ceva mai apropiat de
valoarea ta și treci pe la redacție să stăm
mai mult de vorbă (de obicei ne găsești
miercuri sau vineri). Dă un telefon înainte.
Sînt destul de mulți cititori ai JSF-ului în
Roșiori, ce-ar fi să vă constituiți într-un club.

Dan POPESCU (Piatra Neamț, Neamț) -
OK trebuie să alerg eu după informații, dar
din ceea ce îmi scrii, deduc că ar trebui să
umblu din oraș în oraș -ca să ascult
emisiunile sf și să urmăresc suplimentele sf.
Ce înseamnă că nu am făcut destul? Ce
propui?

Mișto chestia cu ordine, stagnare,
neconformism, anarhie. N-ai vrea să dezvolt
într-un articolaș? Ce înseamnă tipi competenți,
criterii măsurabile și verificabile? (După ce
faci precizarea ț-i voi spune dacă sînt sau nu
competenți.) Și nu sînt de acord cu părerea
ta a fi activ = a fi competent.

Emanuela Florea (Roșiori de Vede,
Teleorman) - Într-adevăr, fragmentul este
mai bun decît cele trimise pînă acum, din

păcate face parte dintr-un text semnat
Constantin Cozmiuc. Sperăm că a fost vorba
doar de o încercare a vigilentei redacționale.
Oricum noi te înțelegem, dar înțelege și tu
că nu toată lumea poate fi scriitor.

Marian Coman (Brăila) - După cum ai
văzut am început demersurile în vederea
realizării unui număr în colaborare cu Nova
5, 5 și SFera. Merci pentru desen!

Grafica acestui număr (excepție
paginile 1, 8, 9) a fost realizată de
Daniel Munteanu 14 ani. Este elev în
clasa a IX-a a Liceului de artă George
Apostu, Bacău. Membru al
cenaclurilor Supernova și Clepsidra.
Debutul în ziarul local ZIUA. A
publicat grafică în fanzinul Supernova
SN și în suplimentul de arte sf, fantasy
& hororr ULTIMA FRONTIERĂ.

Luminița Cojocar (București) -
Treci pe la redacție.

Vernica Mircea (Focșani, Vrancea) -
Am primit se lecturează.

Nicolae Arion (Tulcea) - Încearcă
să ne suni într-o miercuri sau dă-ne un
număr de telefon la care te putem
contacta.

Un paianjen (dacă e din Ploiești și
dacă e și Balanță înseamnă că știm
cine e, dacă nu înseamnă că e anonim)
- M. D. dorește ca banii să fie expediți
prin mandat poștal pînă la data de 5
oct. (amănunte în pag. 16). E drept că
astfel va afla numele concurenților, dar
nefăcînd parte din juriu problema e
rezolvată.

Ionuț Bănuță

JURNALUL[®]
S.F.

PREMIUL CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993
PREMIUL CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994

Editat de: **INTAET**

COLECTIVUL DE REDACȚIE:
Adrian BĂNUȚA (Redactor șef)

Nicolae C. ARION, Ionuț BĂNUȚA,
Ovidiu BUFNILĂ, George CEAUȘU, Sebastian CORN,
Nicu GECE, Mihail GRĂNESCU, Cătălin IONESCU,
Cristian IONESCU, Mihail DAN PAVELESCU, Dan POPESCU,
Petrică SIRBU, Isabela ION, Dan MERISCA (REDACTORI)
Marian IRIMIA, Mihail SĂMOILA (FOTOREPORTERI)

ADRESA REDACTIEI:

Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27,
sector 1, București.
Tel. 2107136, 2109366, 2109946

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR INFORMATIVE REVINE AUTORILOR.

LIVIU RADU

Influența lui PHILIP K. DICK asupra CIBERPUNK-ULUI

Tema propusă pare absurdă. Ce poate exista comun între Dick, un adept al stilului clasic, foarte puțin tehnocist, și ciberpunk? Să examinăm lucrurile cu grijă și vom descoperi, sub oglinda lucie a aparențelor, lucruri greu de bănuț.

Mai întâi, să stabilim caracteristicile operei lui Dick. După părerea mea, ele sunt:

- universuri instabile;
- droguri, ca mijloc al cunoașterii și modificării realității;
- obsesia divinității (incluzând în această definiție sumară și probleme ale vieții de după moarte, relație om-transcendental, relativitatea timpului și realității, adică tot ce depășește condiția umană).

Ca o caracteristică fundamentală, universul dickian este ireal, imaginar.

Dick se mai remarcă printr-o indiferență totală față de aspectele tehnologice ale vieții. Chiar atunci când în romanele lui apar invenții, teorii sau mașinării, ele sunt descrise sumar, primitiv, fără fundamentare logică. Sunt pentru că așa vrea autorul, nu pentru că ar putea exista. Nu vă vom plictisi cu exemple, pentru că orice cititor al lui Dick le poate descoperi.

Atunci, revenind la întrebarea inițială, ce poate exista comun între universul dickian și cel al lui Gibson, împănate de gadget-uri, computere, implanturi, rețele de teletransmisie și alte drăcovenii, un univers în care omul nu-și găsește locul, devenind o parte a lumii mașinilor?

În primul rând, universul gibsonian (observația nu-mi aparține în totalitate, lucrul a fost remarcat de mulți specialiști în calculatoare) este eronat tehnic. Multe afirmații (aproape în fiecare pagină a minunatului roman, o capodoperă din toate punctele de vedere, care este *Neuromancer*) dovedesc că Gibson cunoș-

tea destul de puțin despre lucrurile pe care le descria. Recunosc că, după jena și enervarea pricinuită de citirea primelor pagini și a aberațiilor de care erau pline, am făcut tabula rasa din tot ce știam în meserie și am tratat textul ca o poveste ce descrie lucruri de care n-am auzit. Din acel moment, lectura a mers perfect și m-am putut bucura de un univers ciudat, straniu, plin de minunății și care are puțin de-a face cu lumea reală.

Prima concluzie este că universul gibsonian, ca și cel dickian, este imaginar și instabil. Trecerea dintr-un univers în altul, modificarea realității, care sunt la Dick o urmare a concepției sale religioase, la Gibson sunt rezultatele acțiunii infosferei, a IA-urilor strecurate în ea. Însă aceste IA, practic nemuritoare, atotputernice și atotștiutoare, capătă, treptat, atribute divine...

Încercând să fugă de Dumnezeu într-o lume a ciberneticii, Gibson descoperă, fără să vrea, că realitatea virtuală este o formă de manifestare a berkeleyanismului cel influențat de Dick...

Accesul la aceste universuri aparte e condiționat, uneori, de utilizarea drogurilor. Încă o rămășiță din bătrînul Horselover Fat.

Iar implanturile și organele artificiale ne aduc aminte de „Cele trei stigmate ale lui Palmer Eldritch”, de membrele artificiale și dantura metalică a acestei entități diabolice...

Sigur, cam puțin pentru o influență vizibilă. Nici nu pretind că această influență e vizibilă. Ea se manifestă prin modul de apropiere de tema tratată, de ambianța pe care autorul o construiește pentru a-și susține ideile. Comparați *Neuromancer* și *Ubik* și veți descoperi că autorii vor să spună cam același lucru.

Ceea ce caracterizează, după părerea mea, ciberpunk-ul de valoare, este realizarea literară de excepție. Din nefericire, multe lucrări epigonice bat prea mult monedă pe aspecte formale, care nu țin de SF, ci de fantezie pare amuzant, dar multe lucrări ciberpunk sunt fantasy într-o lume cibernetizată dincolo de normal.

Puteți spune că legăturile stabilite sunt artificiale și n-au decît valoare de coincidență.

Să analizăm atunci „Hyperion” și „The Fall

of Hyperion”, ale lui Dan Simmons, alte culmi ale ciberpunk-ului. Pentru că, dacă obsesia lui Dick este divinitatea, la Gibson acest lucru e destul de bine mascat. Însă la Simmons constituie componenta de bază. Autorul se dovedește la fel de versat ca și Dick în speculații teologice. Cu singura diferență că le include într-o Tehnosferă, mult mai bine definită și mai credibilă ca la Gibson. Ideea divinității create artificial, care este, de fapt, o formă a divinității reale, și care refuză să fie o jucărie în mâinile unor inconștienți, cred că i-ar fi plăcut lui Dick. Nu cred că are rost să intrăm în amănunte, să povestim cărți pe care le-ați citit sau le veți citi.

Mă mulțumesc în concluzia astfel:

- influența lui Dick asupra ciberpunk-ului este subtilă și puțin vizibilă. Ea se manifestă mai ales la nivelul subconștientului autorilor, prin tratarea unor teme și obsesii comune.

- tehnicile literare ale autorilor de ciberpunk au evoluat mult. Din acest punct de vedere, ele diferă total de cele ale lui Dick. Și-au câștigat cu brio caracterul de originalitate, atât în formă, cât și în conținut. Presupunerea unei influențe dickeniene nu afectează de loc valoarea autorilor citați.

- am încercat să arăt că literatura ciberpunk a constituit o anumită tehnică literară, dedicată construirii unui anumit tip de realitate. Însă nu trebuie să se abată de la regula fundamentală a literaturii bune: să aibă ceva de spus. Autorii menționați sunt apreciați nu numai pentru caracterul original al lucrărilor lor, ci și pentru substratul ideatic al acestora.

- indiferent dacă sunteți sau nu de acord cu afirmația că marii autori de ciberpunk au suferit vreo influență, mai evidentă sau mai discretă, din partea lui Dick, nu puteți nega anumite similitudini și puncte comune între două genuri ce par, la prima vedere, complet diferite. Subiectivismul și admirația pe care o manifestă față de conținutul ideatic al lucrărilor lui Dick mă fac să afirm că există o anumită filiație. Dacă ea există cu adevărat, s-ar putea ca autorii în cauză nici măcar să nu știe. Pentru că din orice carte bună rămâne ceva, într-un sertăș al memoriei și, cu cât ideile sunt mai asemănătoare modului propriu de a gândi, cu timpul devii convins că-ți aparțin...

STRING

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA

INTACT

Director administrativ:

Titus GUVIR

Tehnoredactare computerizată

Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ

Culegere:

Elena ȘTEFĂNESCU

Corectură:

Livia STROIA

Montaj offset:

Georgiana DUCMAN

Mariana SEBE

Silvana GREERE

JURNALUL S.F.

este înscris în
Catalogul Preselor la
poziția 2.128.

Abonamentele se pot
face la orice centru
RODIPET.

Cititorii din străinătate se
pot abona prin
RODIPET SA

PO BOX 33-35, telex
11995 Telex 3129432
București - România

Plășa Preselor Libere nr. 1.

Acest săptămânal face parte din rețeaua națională a publicațiilor

JURNALUL

Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCA

TELEX EXTERN

Chumatsky Shlyah: 1st. weekend Octombrie, Kiev, Ukraine. Contact Alexander Vasilkovsky, Post Restant, General PO 252001, Kiev 1, Ukraine.
Hispacon '94: 7-9 Octombrie, Burjassot, Valencia, Spania. Contact: Grupo Gandiva, Apdo. Correos, 70, 46120 Alboraya (Valencia), Spania.
Albacon '94: 21-24 Octombrie, Glasgow, UK. Contact: M. Draiton, 10 Atlas Road, Springburn, Glasgow G21 4TE, UK.

Who's: 7 29-30 Octombrie, UK. Contact: Who's 7, c/o Carol Keogh, 131 Norman Road, Leytonstone,

London E 11 4RJ, UK.

Hansecon: last weekend Octombrie, Luebeck, Germania. Contact: Eckhard D. Marwitz, Postfach 1524, D-W-2070 Ahrensburg, FRG. (04531) 86106.

Novacon: 4-5 Noiembrie, Birmingham, UK. Contact: 14 Park Street, Lye, Stourbridge W Midlands, DY9 8SS, UK.

Nordcon: 17-20 Noiembrie, Hannover, Germania. Contact: Thomas Teich, Rodelandstrasse 27, D-31832 Springe, Germania.

ConSeal: 27-29 Noiembrie, Eindhoven, Irlanda. Contact: Richard Vermass, James Wattstraat 13, 1097DJ Amsterdam, Irlanda.

C. N. 3

15F - 88

FERICIRE ÎNTRE ALB ȘI NEGRU

„Un text excelent este cel al lui Daniel Enache, Dincolo de întuneric (JSF 85), care ne demonstrează cum se poate spune multe în pagini puține, cum și o schiță poate avea personaje bine conturate, cum cyberpunkul a fost consumat din mers de generația '90. Folosirea persoanei a doua și frecvența utilizare a propozițiilor interrogative amintesc puternic de Don Simon, dar nu-i nimic, sînt convins că Daniel își va găsi drumul, presupun că e foarte tânăr (sper că nu mă înșel, iar dacă da, tot aia e). Bine ai venit, Daniel Enache, îmi pare bine că te-am cunoscut.”

Michael Hăulică, Super Nova număr 44

Așteaptă. Tăcut și rece. Ca un șarpe. În jurul lui se desfășoară haosul unei noi zile pe o planetă fără nume. Privește fix vârtejul interdimensional ce lasă descoperite cele două butoane.

GRI

Lovește.

ALB

În buzunar tabela de scor pîrîie intermitent. Își retrage mîna satisfăcut. Așteaptă.

Uneori aleargă. Duce mesaje importante între Tabere.

Sau salvează cîte un idiot de la moarte.

Sau ajută o bătrînică să traverseze strada.

Uneori poartă o glugă neagră și o coasă.

Sau o uniformă gri-verzuie.

Frinturi de amintiri dintr-o viață de o clipă. În lumea vârtejului e tăcere. Cele o mie de semne ale Dimensiunilor îl învăluie.

De fapt nu știe niciodată ce fac Taberele cu el. Și nici nu se poate spune că l-ar interesa prea mult. Tot Universul se concentrează în cele două butoane.

La început plumburii.

Identice.

Eterne ca și lumile din care vin.

Și el alege: ALB-SUS NEGRU-JOS

E simplu.

Logic.

Un elevat joc de-a Destinul. Atinge unul dintre butoane și așteaptă. Cînd își revine, scoate tabela de scor și privește mulțumit ecranul îngust.

Cifrele verzi îl fac fericit.

Umbre palide, trecătorii grăbiți se preling în tăcere pe lingă zidurile crăpate. Reclame fluorescente alături de cuvinte fără sens. Cerșetori, ucigași plătiți, oameni cameleon. Parașute ieșite la agățat și navigatori de vârtej. O lume pestriță. Lumea fantomelor fără țel.

Se lasă purtat de valul murdar în așteptarea următorului vârtej. Nu are casă. Nu are nici măcar un nume. Sau dacă a avut cîndva, l-a uitat. Amintiri? Nu, amintiri nu are.

Poate că a iubit cîndva.

A iubi.

A urî.

Cuvinte.

A fi fericit...

A fi fericit privind...

A fi fericit privind cifrele VERZI.

Vârtejul.

Lovitura.

NEGRU.

Tabela țiuie prelung. Vețe silueta păroasă măbind vârtejul. Îi face cu ochiul.

Își revine tîrziu. Noaptea a coborît de mult pe planeta fierbinte. Zace aruncat între o grămadă de gunoi și cîteva cutii de carton. Valuri fierbinți de sînge îi pulsează în creier.

E încă amețit.

Ce a mai fost de data asta? Lagărele? Vreunul din cele șase războaie planetare?

A ucis. Nu știe cum. Nici nu vrea să știe. Pur și simplu nu-l interesează.

Scoate tabela de scor și își aruncă privirea pe cifrele verzi. E încă în siguranță.

Adoarme.

Cineva i-a luat pantofii. De tabela de scor însă nu s-a atins. Tabela e sacră. Nimeni nu vrea să putrezească în Temnița-de-foc pentru o tabelă.

Se ridică și pleacă.

Omul fără nume, navigînd într-o mulțime fără nume.

Așteaptă vârtejul.

GRI. Lovitura. ALB. Aude ca prin vis pîrîitul tablei și se prăbușește într-o explozie de culori.

Își revine sub rafalele ploii. Nu-i e foame. Întotdeauna e bine hrănit înainte de a fi abandonat. Taberele îl lasă sătul. Ca pe o mașină cu plinul făcut.

Scoate tabela și privirea îi îngheață pe ecran. Se aștepta la un scor mare, dar numărul îl lasă cu gura căscată. Război nuclear? Cutremur? A salvat o grămadă de idiști.

Puțin îi pasă.

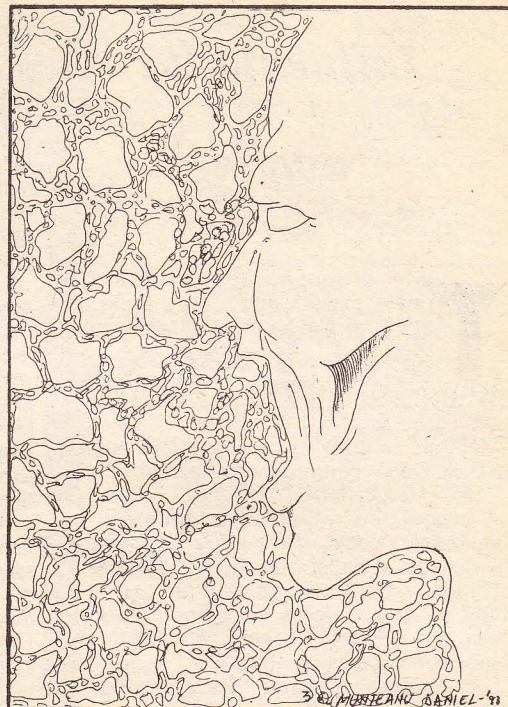
Adoarme.

O nouă zi. Rătăcind spre un țel uitat, mereu atent la sclipirea vârtejului.

Alergînd spre fericirea eternă.

Ninge des.

Așteaptă vârtejul.

În perdeaua albă se formează un firicel argintiu.

Apare. Întinde mîinile spre deschiderea ivită. Lovește unul dintre butoanele gri.

ALB

Cade.

Tabela pîrîie trist.

Își revine.

Merge desculț prin zăpada înghețată și simte frigul ce urcă încet în corp.

Așteaptă Marea Șansă.

Bip, bip. Două semnale scurte. Din nou loteria celor două butoane.

Lovește.

ROȘU

ROȘU

ROȘU

Culoarea îi învăluie creierul. A așteptat clipa asta o viață.

Aruncă o ultimă privire pe tabelă

EDEN ON - HELL OFF

Cifrele roșii îi ard retina. O oboseală cumplită îi înmoaie genunchii.

Cade.

Pentru ultima oară.

Deschide ochii. Deasupra lui, două siluete înaripate îl priveau apatic. Aveau aripi ce fuseseră odată albe.

Sări în picioare fascinat de panoul luminos ce se rotea lent.

Înainte de a vedea șirul de barăci ce se întindea pînă dincolo de orizont, înțelese. Un hohot nesfîrșit de ris i se revărsa din gîtlejul uscat. Cine nu-l cunoștea, ar fi crezut că e fericit.

O, nu, nu era fericit.

Era nemuritor.

„BUN VENIT ÎN TABĂRA EDEN”

Lacrimile grele cad pe covorul de cenușă.

Ride.

Fericire?

TIMIȘOARA

Julian

Se întâlnise cu clientul într-o tavernă din Rotterdam. La cererea acestuia. Se putea vedea că e un tip căruia nu-i plăceau v- rendez-vous-urile. Ii pasase discheta și adăugase afectat-insinuant:

- Te-am ales și pentru că ești cel mai bun v-vinător, dar în primul rînd pentru că ești român. Iar asta e o afacere românească.

- Domnule, eu nu mă implic personal în afaceri. Așa că pentru mine e o afacere pur și simplu.

- Nu, nu, ai să vezi. Ținta e un român care trăiește obsesiv un personaj român-Rimaru. Faptul începînd să aibe influențe și pe... alte planuri.

- Nu mă interesează care vă sînt motivațiile. Iar în ce-l privește poate s-o facă și pe Prislea cel Voinic. N-are nici o importanță.

- Ba are. N-aș vrea să dai greș. Rimaru a fost unul din cei mai periculoși psihopați ai secolului XX. Sper să înțelegi lucrul ăsta.

Julian aprobă din cap împăciuitor, apoi scoase o foaie din mapă și o așeză pe masă.

- Permite-mi să scriu eu contractul. Mă mișc mai repede, interviu clientul. Așeză foaia și potrivit arătătorului pe suprafața ei.

- Contact de locațiune de servicii, încheiat... dictă și clientul începu să-și plimbe degetul rapid, în linie dreaptă, în timp ce capul ribon din buricul arătătorului zumbia silențios.

Se virtualiză pe o stradă îngustă și întunecoasă. Studiind perioada aflate că cele mai multe străzi dosnice, nu erau luminate. Se prijină de un zid cu minimum de mișcări, în așteptare. Vocea lui Andy, programatorul său, răsună un pic prea tare pentru liniștea cartierului, deși era conștient că numai el o putea auzi, fiind dirijată pe canalul său acustic, codat: „Mai sînt 2 minute pînă la acțiune. Ai grijă la factorul de umiditate al pavajului”. Le trebuise o săptămînă pe baza datelor de pe dischetă, pînă să găsească Ținta și să descifreze codul de acces în enclava sa virtuală. Era practic căutarea acului în carul cu fin, întrucît în Virclozon se găseau nu mai puțin de cîteva milioane de astfel de enclave, majoritatea ilegale.

Dintr-un bloc ieși grăbită o femeie. Trecu pe lângă Julian fără să-l observe. Imediat, din întunericul unui alt zid se desprinsă o siluetă înaltă și slabă. Femeia avu intenția să se întoarcă, dar o toporișcă îi sparse țeastă. Căzu fără un sunet și atacatorul se aruncă peste ea. Lupta se ducea cu o disperare instictivă.

Rimaru scosese cu iuteală un cuțit și o mai lovi de cîteva ori în ceală, dovedind o îndeminare îndelung exersată. Vinătorul sări agil în spatele său și-i întoarse capul brusc într-o parte. Psihopatul se prăbuși inert peste victimă. Apoi într-o secundă se pulverizează și biții i se răspîndiră în v-spațiul Virclozonului.

Se aplecă asupra femeii și o întoarse cu fața în sus. Încă mai respira, dar era pe moarte Rimaru știa să lovească astfel încît victimele să se chinuie pînă în ultimul moment. Era frumoasă și Julian înjură mișcat, deși muribunda nu era decît o simulare.

Și atunci se virtualiză iar, cu cîteva minute mai înainte, pe aceeași stradă întunecoasă. Dar de data asta era femeie, n-avea nici o armă și se afla în mijlocul străzii, în locul unde urma să aibă loc crima. Știa că pe undeva în întuneric urma să se strecoare

surprinsă și o luă la fugă, dar un alt Rimaru îi tăie calea și o lovi la baza craniului, cu o altă toporișcă. Iar din celălalt capăt al străzii apărea al treilea Rimaru.

O fulgerare și Julian se virtualiză iar. „Te-am scos de acolo!” suieră victorios Andy. „Dar ești tot în enclava lui. Să-ți trimit ceva arme.”, completă cu voce surprinsă. Se afla într-o încăpere mică, mobilată rudimentar, împreună cu alte patru persoane. Pe o latură era un pat pe care-l studiau cu atenție ceilalți. Se apropie și privi. Salteaua și perna erau străpunse de o mulțime de găuri făcute cu cuțitul. Pereții erau acoperiți de planșe anatomice.

Cele patru personaje vorbeau în șoaptă, alegându-și greu cuvintele. Julian își aminti scena. Organele de ordine descoperiseră întîmplător, după îndelungi căutări, că Rimaru era student la medicină veterinară și locuia la căminele studențești. Descinzînd la fața

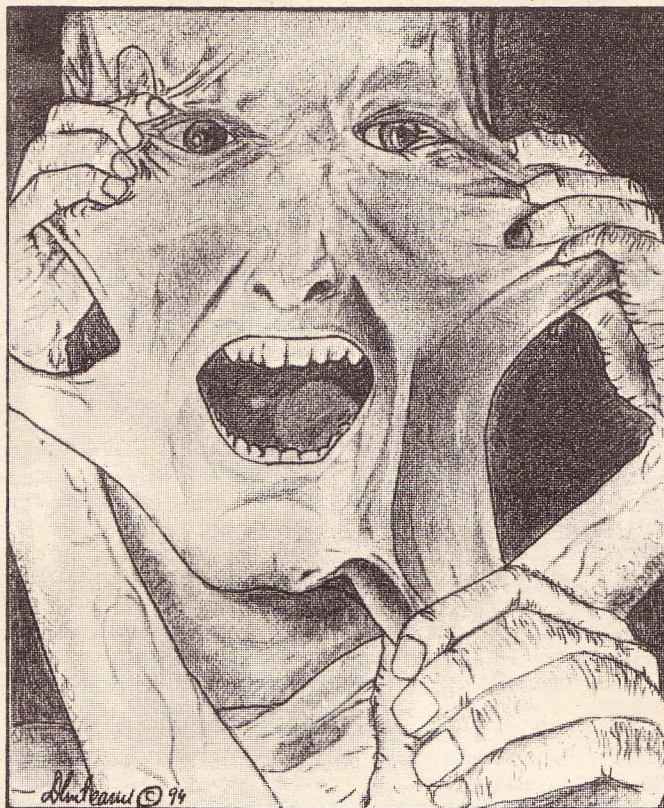
locului, nu-l găsiseră în cameră și se apucaseră să cerceteze. La un moment dat, un personaj micuț cu fața bonomă se întoarse și-l descoperi pe Julian. „Dumneata cine ești?” se interesă brusc. „Sînteți pesemne procurorul?” i-o întoarse pe negîndite vinătorul. „Dar...”. Însă nu apucă să sfîrșească pentru că ușa se deschise larg și în prag apăru Rimaru. Înalt, slab, un tinăr drăguț, tipul care întoarce ușor capul fetelor. Nimic din figura sa, care să-l identifice cu autorul măcelurilor sau al găurilor disperate din saltea.

Toți rămăseseră blocați și Julian putu simți mirosul friicii sintetizat perfect de program. Probabil, că psihopatului i se părea un deliciu să-l perceapă. Atunci vinătorul scoase arma virtualizată cu un minut înainte sub mantia sa și trase Rimaru o luase deja la fugă. Trase în continuare prin perete, slărîmîndu-l, dar nu nimeri. Cei patru rămăseseră în continuare surprinși de firul evenimentelor. Profitînd, Julian își priuri dărimături în urmărire. Ajuns în curtea căminului, îl văzu ieșind pe poartă. Însă în clipa următoare doi poliști plonjară și alți patru se năpustiră în ajutor. Rimaru era prins.

Vinătorul se apropie încet de grup. În tensiunea evenimentelor, milițienii nu-l băgară în seamă. Așa că ajuns lîngă psihopat, îl prinse de pâr, îi fixă arma în gură și trase. Scena se petrecuse prea rapid pentru ca cineva să poată reacționa. Rimaru, sau mai bine zis individul obsedat de personaj, se risipi în v-spațiu sub ochii uimiți ai oamenilor de ordine.

„Scoate-mă de aici”, murmură Julian, însă în momentul acela o voce cunoscută interveni pe canalul său acustic și-i comunică cu vădită satisfacție: „Mai ai puțină răbdare, Vinătorule. Pînă acum a fost doar programul de antrenament. N-am intrat încă în joc”. „Hei...”, începu vinătorul, dar se trezi virtualizat în Bucureștii sec. XX, într-un moment barecare. Putea aștepta și o viață pînă să apară Rimaru pe firmament. „Andy, mă auzi? Găsește-mă repede...”

BUCUREȘTI

Rimaru, și că victima putea ieși oricînd din bloc. „Andy”, chemă el programatorul. „Da, Julian, legătura s-a păstrat, dar nu pot încă să înțeleg. Ai grijă că el e acolo. Te scot imediat”. „Nu mă scoate încă. Stai pe fază”.

Rememoră detaliile străzii și încercă să se piardă în beznă de lîngă clădiri, în sens opus locului de unde apăruse Rimaru. Femeia tocmai ieșea din bloc, apropiindu-se de zona faticidă. La momentul potrivit, psihopatul își făcu apariția, dar înainte de a lovi cu toporișca, Julian se aruncă asupra sa. Arma ezită, apoi tăie aerul lateral spre vinător. Femeia țipă

de personaj, se risipi în v-spațiu sub ochii uimiți ai oamenilor de ordine.

„Scoate-mă de aici”, murmură Julian, însă în momentul acela o voce cunoscută interveni pe canalul său acustic și-i comunică cu vădită satisfacție: „Mai ai puțină răbdare, Vinătorule. Pînă acum a fost doar programul de antrenament. N-am intrat încă în joc”. „Hei...”, începu vinătorul, dar se trezi virtualizat în Bucureștii sec. XX, într-un moment barecare. Putea aștepta și o viață pînă să apară Rimaru pe firmament. „Andy, mă auzi? Găsește-mă repede...”

BUCUREȘTI

Andrei Dorian GHEORGHE (București) - Dacă ești interesat să iei legătura cu poetul englez **MICHAEL JOHNSON** scrie-mi: **DAN POPESCU, PO BOX 3-49 - PIATRA NEAMȚ.**
Sebastian VETNER, str. Colonel Langa 15, Iași 6600 caută numărul 50 din JSF.
Cosmin HARAGA, Bulevardul Petrochimicilor,

ANUNȚURI

Bl. B 24, Sc. A, Ap. 13, 0300 Pitești, Argeș oferă la schimb sau cu vînzare numerele 59 și 74 din JSF, **Quasar 2, 3, 4** și "Picnic la marginea drumului" de **A.&B. Strugașki**. Cumpără sau ia la schimb "Templul mutantului" de **Tim**

Powers și "Loterie solară" de **Philip K. Dick**, numerele 485, 487, 491-498 din **CPSF Anticipația**.
Chiazna G, str. Lapuș, bl 22, ap 7, 1100 Craiova caută: **DUNE, NEUROMANTUL, și NUMERELE 85, 69, Spinrad, Asimov,**

Star Trek din JSF.
Dorim orice număr, original sau xerox, din suplimentul „Ultima Frontieră” redacția JSF.
Pentru știri, informații, anunțuri puteți telefona la orice oră în fiecare miercuri la telefon 2107136 interior 258 redacția JSF.

Adrian Bănuță

Într-o țirzie după-amiază a lunii octombrie, Albert Einstein se plimba singuratic, pe aleile universității Princeton, când se întâmplă un lucru extraordinar:

gîndirea-i o luă branbura, ca un cîine scăpat din leșă, și întrezări ceea ce toată viața lui încercase zadarnic să conceapă. Cît ai clipi, Einstein văzu acest univers denumit curb, și-l văzu atît din față cît și din spate, cum puteți să faceți și dumneavoastră cu o carte.

Se pretinde în general că mintea noastră nu va reuși niciodată să conceapă curbura spațiului, lungimea, lărgimea, profunzimea lui, fără a uita aceea a patra dimensiune a cărei existență este demonstrată, dar care rămîne interzisă spiritului uman: ca un zid claustrat, unde omul – îndemnat de mintea sa niciodată satisfăcută – se cațără, se cațără fără a găsi ieșirea. Nici Pitagora, nici Platon, nici Dante, dacă ar mai trăi pe lumea aceasta, n-ar reuși să treacă, adevărul fiind totdeauna mai presus decît noi.

Dimpotrivă, alții afirmă că o asemenea eventualitate ar fi posibilă, după ani și ani de studiu și un efort gigantic al inteligenței noastre. Un oarecare savant singuratic – în timp ce în jurul lui lumea se frămînta cu frenezie, pe cînd trenurile și înaltele furnale fumegau, pe cînd milioane de oameni pierreau absurd în război și în timp ce în amurgul grădinilor, din orașe îndrăgostiții se sărutau, – așadar un oarecare savant, printr-o eroică performanță a inteligenței sale – cel puțin așa ne spune legenda – a izbutit să descopere (fără îndoială în cîteva fugitive momente, ca și cum s-ar fi aplecat deasupra unui hău, de unde ar fi fost imediat tras înapoi), să vadă spațiul curb.

Fenomenu s-a produs latent, nimeni n-a putut să-l felicite pe temerar. Nici fanfare, nici interviuri, nici medalii sau decorații. Era un triumf absolut personal și dacă putea să afirme „am luat cunoștință de universul curb”, totuși n-avea nici un document, nici o fotografie, nimic ce i-ar fi putut confirma viziunea.

Cînd, cu un suprem efort, gîndirea trece de cealaltă parte - în universul interzis oamenilor, ceea ce părea formulă inertă, vidă, născută și amplificată spre în afară, acum devine însăși viața noastră și frămîntările tridimensionale dispar și ne simțim – asta-i forța umană – scufundați, suspendați în veșnicie!

Profesorului Albert Einstein i se întîmplau toate acestea într-o superbă seară, cînd cerul părea de cristal și ici și colo scilipeau – rivalizînd cu steaua Păstorului – felinarele electrice. Profesorul își simțea inima, – acest mușchi ciudat – bucurîndu-se de

Corupînd mainstream ul DINO BUZZATI

bunăvoința Domnului!

Dar chiar atunci, ca și cum ar fi fost pedepsit – acest misterios adevăr dispăru la fel de repede cum se ivise. Și Einstein observă că se afla într-un loc pe care nu-l mai văzuse niciodată. Mergea pe o stradă largă fără case, fără vile sau barăci. Nu era acolo decît o stație de benzină, străjuită de un glob aprins. Și, foarte aproape, așezat pe o bancă, un negru așteptînd clienții. Era îmbrăcat cu o salopetă, iar pe cap avea un beret roșu de basse-ball.

Einstein tocmai îl depășise, cînd omul se ridică, merse după el și-l strigă: *Domnule!*

Se întoarse. Era foarte înalt, cu o înfățișare africană. Surîsu-i alb strălucea în crepusculul albastrui.

– Domnule, repetă negrul – arătîndu-i o țigară – aveți foc?

– Nu fumez, răspunse Einstein contemplîndu-l.

Negrul reluă:

– Nu-mi oferiți ceva de băut?

Era înalt, tînăr,

ÎNTLNIRE

sălbatic...

Einstein răscoli zadarnic prin buzunare.

– Eu... nu știu. N-am nimic la mine... nu obișnuiesc... îmi pare rău...

– Vă mulțumesc totuși! Dar... scuzați-mă...

– Ce mai doriți?

– Am nevoie de dumneavoastră. Pentru aceasta sînt aici.

– Aveți nevoie de mine? De ce?

– Am nevoie de dumneavoastră pentru ceva secret – replică negrul. Și n-am să vă spun decît la ureche...

Dîntîi strălucneau în obscuritate; se aplecă la urechea lui Einstein:

– Sînt diavolul Iblis – murmură – sînt Îngerul Morții, trebuie să-ți iau sufletul...

Einstein se dădu cu un pas înapoi.

– Mi se pare, mi se pare că ai abuzat de băutura – îi răspunse cu o voce severă.

– Sînt Îngerul Morții, repetă celălalt. Privește!

Se apropie de o potecă și rupse o creangă. Tinerile frunze își schimbă culoarea, se chirciră și deveniră scrum.

Einstein înclină capul.

– Drace, așadar asta-i... Dar, în adevăr aici, astăseară... pe drumul ăsta?

– Așa am primit ordin.

Einstein privi în jur, dar nu era țipenie de om. Se uită și la cer: era

limpede, cu toate constelațiile la locul lor, și steaua Păstorului clipea.

– Ascultă, spuse Einstein, acordă-mi o lună! Ai venit tocmai cînd eram pe punctul să termin o treabă importantă. Nu-ți cer decît o lună...

– Ce vrei să descoperi – replică celălalt – poți să afli imediat: e de ajuns să mă urmezi.

– Nu-i același lucru. Ce se descoperă fără trudă nu are însemnătate. Muncă mea e foarte importantă, mă consacru ei de treizeci de ani. Totuși nu-mi lipsește decît puțin...

Negrul glumi.

– O lună ai spus? Dar după o lună să nu cauți să te ascunzi. Oriunde te voi găsi.

Einstein se pregătea să mai ceară ceva, dar negrul dispăruse.

Dacă aștepti o persoană iubită, o lună pare fără sfîrșit, dar cînd trebuie să

CU EINSTEIN

reîntîlnești
mesagerul morții e
mai scurtă ca un
suspîn!

Luna trecu și Einstein se îndreptă spre locul convenit. Acolo găsi stația de benzină și banca pe care îl aștepta negrul îmbrăcat cu o veche manta militară.

– Iată-mă, îi spuse Einstein punîndu-i mîna pe umăr.

– Și treaba? Ai terminat-o?

– N-am terminat-o – răspunse trist savantul. Mai lasă-mă încă o lună! O să-mi ajungă. Ți-o jur! De data asta, sînt sigur că voi reuși. Crede-mă: am lucrat zi și noapte, dar n-am putut s-o termin la timp. Îmi lipsește atît de puțin...

Negrul, fără să se întoarcă, ridică din umeri.

– Ah, oamenii. Toți sinteți la fel! Niciodată nu sinteți mulțumiți! Vă străduiți să obțineți o aminare. Și pe urmă căutați mereu un pretext...

– Am o treabă foarte grea. Nimeni pînă acum...

– Știu, știu, aprobă Îngerul Morții. Cauți gîște universului, nu-i așa?

Tăcură. Se lăsă o piclă deasă, o noapte care prevestea iarna, una din nopțile cînd te simți prost și jinduiești să rămîi acasă.

– Atunci? întrebă Einstein.

– Întinde-o... Dar o lună trece repede.

Trecu întocmai ca o clipă. Niciodată timpul nu devorase patru săptămîni cu atîta aviditate. Și în seara aceea, o seară de decembrie,

vîntul geros rostogolea cu scrișnet pe asfalt ultimele frunze ale copacilor, iar pletele albe ale savantului tremurau în aerul rece. Lîngă stația de benzină îl aștepta negrul cu chipul acoperit de o glugă, chircit ca și cum ar fi dormit.

Einstein se apropie și-i atîne timid umărul.

– Eu sînt – îi spuse.

Negrul stătea ghemuit în mantaua lui, clătînînd din dinți.

– Tu?

– Da, eu.

– Ai terminat?

– Datorită Domnului, am terminat!

– Ai cîștigat marele match? Ai găsit ce căutați? Ai descuiat universul?

Einstein tuși ușor.

– Da, răspunse surîzînd. De-acum, înainte, universul este oarecum în ordine...

– Atunci vii? Ești pregătit sufletește pentru călătorie?

– Firește, așa a fost pactul nostru...

Brusc, negrul se ridică în picioare și prinse să hohotească cu acel ris sardonice, clasic la cei din rasa lui. Pe urmă, împinse din răspuțeri arătătorul întins în stomacul lui Einstein, care fu gata-gata să-și piardă echilibrul.

– Pleacă, canalie bătrî-nă!... Aleargă, dacă nu vrei să te pocnească o congestie pulmonară... Crezi că mă interesezi?

– Cum, mă lași? Atunci, de ce tot circuli ăsta?

– Trebuia să-ți termini lucrul. Nimic altceva. Am izbutit. Dacă nu-ți jucam o festă, cine știe cît timp ți-ar mai fi trebuit!

– Lucrul meu? De ce interesa?

Negrul rise din toată inima.

– Pe mine, deloc... Dar șelii, acolo jos, Marii diavoli... Pretind că primele tale descoperiri le-au fost foarte utile. Nu-i din vina ta, dar așa a fost să fie. Fie că-ți place sau nu, scumpul meu profesor, infernul s-a bucurat mult... Și acum așteaptă cu nerăbdare noutăți de la tine...

– Palavre! se supără Einstein. Ce poate fi mai nevinovat în lume? Formule mărunte, pure abstracțiuni, inofensive, dezinteresate...

– Ce naiv! și Iblis îl împinse din nou cu arătătorul în stomac – naivule, pleacă! Așadar m-au trimis degeaba? Crezi că s-au înșelat? Nu, ai lucrat bine. Acolo jos, vor fi mulțumiți de tine... Vai, dacă ai ști!

– Dacă aș ști ce?

Dar celălalt se pierdu în ceață. Dispăruse și stația de benzină, și banca de lemn. Rămase numai noaptea, vîntul și, în depărtare, zgomotul mașinilor de pe autostrada care ducea spre universitatea Princeton din New Jersey.

Traducere - Doru Iordan
Arad

1. „Tăticul” lui Conan Barbarul (Conan the Barbarian) a fost scriitorul american ROBERT ERWIN HOWARD (1906-1936), care îi face intrarea celebrului, personaj în lumea heroic-fantasy prin romanul „*The Phoenix on the Sword*”, apărut în decembrie 1932. Robert E. Howard s-a născut în Texas, unde de altfel și-a petrecut cea mai mare parte a vieții; părăsind cursurile universitare se dedică scrisului, începând să publice încă din 1925. Primul roman („*Skull-Face*”) îi apare către sfârșitul anului 1929 în revista „WEIRD TALES” (apărută în 1923 și care, deși a dispărut în 1953, a jucat un rol decisiv în promovarea genului heroic-fantasy). Alte titluri de referință: „*Kink Kull*”, „*The Dark Man*”, „*The Gods of Belsagor*”.

În ciuda constituției sale atletice, R.E. Howard a fost marcat de un psihic labil și în 1936 se sinucide, afectat fiind de moartea mamei sale.

Deși promițătoarea carieră a lui R.E. Howard s-a încheiat prematur, scriitorul a rămas celebru în istoria genului prin suita sa de personaje nemuritoare: Conan, King Kull, Solomone Cane, Bran Mac Morn.

Ulterior, personajul Conan Barbarul din ciclul lui Howard a fost preluat de scriitorii americani LYON SPRAGUE DE CAMP și LIN CARTER, care au scris câteva zeci de romane și nuvele ce s-au bucurat de același succes de care au beneficiat și povestirile lui Howard. Seria heroic-fantasy care relatează aventurile lui Conan a fost completată, de-a lungul timpului, și prin contribuția scriitorilor: POUL ANDERSON, KARL E. WAGNER, ADREW J. OFFUT, B. NYBERG și ROBERT JORDAN.

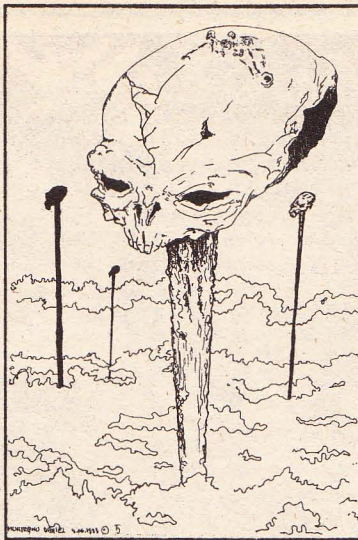
Eroul lui Howard nu a scăpat nici ilustratorilor de bandă desenată SF. Începuturile BDSF cu Conan the Barbarian datează din anii '70, având ca scenarii adaptări după romanele lui Howard. Seria BDSF (publicată în peste 15 țări) a continuat ulterior cu scenarii originale, dintre care se remarcă cele concepute de ROY THOMAS. Dintre ilustratori s-au remarcat în special: BARRY SMITH, GIL KANE, JHON BUSCEA, FRANK FRAZETA, DON KRAAR și ERNIE CHAN.

Conan a fost și eroul unor filme de succes interpretate de cunoscutul actor Arnold Schwarzenegger și inspirate din personajele create de R.E. Howard:

– „*Conan the Barbarian*” („Conan Barbarul”), SUA, 1982, 102', regia: John Milius, scenariul: John Milius, Oliver Stone;

– „*Conan the Destroyer*” („Conan Distrugătorul”), SUA, 1984, 101', regia: Richard Fleischer, scenariul: Gerry Conway, Roy Thomas.

Tot inspirat de personajele lui R.E. Howard este și filmul „*Red Sonja*” („Sonja cea roșie”), SUA, 1985, 89', regia: Richard Fleischer, scenariul: MacDonald

Fraser, Clive Exton; interpreți principali: Brigitte

Nielson (Red Sonja) și același Arnold Schwarzenegger (Kalidor).

2. Echivalentul valoric al romanului „*Dune*” pe planul literaturii fantasy este romanul scriitorului J.R.R. TOLKIEN: „*The Lords of the Rings*” (1954 – „Seniorii inelelor”). La ancheta revistei „LOCUS” inițiată în 1987 printre cunoscătorii genului în vederea stabilirii celor mai bune romane și a celor mai buni romancieri SF/F „ai/ale tuturor timpurilor”, romanul lui Tolkien s-a clasat pe primul loc cu 2928 puncte, obținând 388 voturi, din care 279 l-au plasat pe primul loc. Interesant de remarcat că pe poziția a doua a aceluiași clasament figurează tot un roman al lui J.R.R. Tolkien: „*The Hobbit*” (1936). Și mai interesant este faptul că, deși un alt remarcabil roman al J.R.R. Tolkien obține în 1978, cu titlu postum, premiul HUGO cu calificativul de „cel mai bun roman fantasy din toate timpurile” (este vorba de „*The Silmarillion*”), acesta nu va figura în primele 33 de poziții ale clasamentului revistei „LOCUS”.

JOHN RONALD RENEL TOLKIEN (1892-1973) s-a născut în orașul Bloemfontein din Republica Sud-Africană; se stabilește ulterior în Anglia, devenind licențiat la Oxford. Ocupă pe rând pozițiile de asistent universitar la Leeds, șef al catedrei de engleză medievală (1925-1945) și șef al catedrei de literatură engleză (1945-1959) la Oxford, devenind unul din numele ilustre ale literaturii mondiale.

Romanul „*The Lords of the Rings*” face parte din trilogia cunoscută sub numele „*The Fellowship of the Rings*” (celelalte două romane fiind: „*The Two Towers*” – 1954 și „*The Return of the King*” – 1955).

Alte titluri de referință sînt: „*Farmer Giles of Ham*” (1949), „*The Adventures of Tom Bombadil*” (1962), „*Faerie*”, „*Smith of Wottom Major*” și ciclul de

CONCURS

J
S
F

proze scurte „*Unfinished Tales of Numenor and Middle-Earth*”.

Popularitatea lui J.R.R. Tolkien este atestată și de faptul că numele său a fost atribuit unor manifestări precum sînt:

– concursul anual „J.R.R. Tolkien” de proză heroic-fantasy din Italia;

– carnavalul anual „J.R.R. Tolkien” din Anglia, la care sînt purtate măști uriașe reprezentînd chipuri ale eroilor săi: Balin, Bilbo, Baggins, Bofur, Bombur, Dori, Dwalin, Fili, Gandalf, Kili, Nori, Ori, Sifur, Thorin, Tombombadil.

La noi este mai puțin cunoscut, deoarece traducerea din opera lui Tolkien se pot număra pe două (?) degete:

– „*Poveste cu un hobit*” („*The Hobbit*”), Editura Ion Creangă, 1975;

– „*Frunză de Niggle*”, trad. D. Hanu, Almanahul „România Literară” – „*Aventurile imaginației, Jocurile fanteziei*”, 1991, p.144-155.

3. Personajul conceput de scriitorul britanic MICHAEL MOORCOCK (n.1939, Londra) ca alternativă a lui Conan Barbarul se numește Elric The Necromancer (Elric Vrăjitorul) și este eroul ciclului de povestiri omonim, o adevărată panoramă a unei civilizații de 10.000 de ani.

Sabia semi-însuflețită a lui Elric, care se hrănea cu sufletele celor uciși, se numea „*Stormbringer*” (într-o traducere aproximativă: „*aducătoarea de furtună*”).

Ciclul „*Elric*” cuprinde: „*The Stealer of Souls*” (1961), „*Stormbringer*” (1965), „*The Singing Citadel*” (1970), „*Elric of Melniboné*” (1972), „*The Sleeping Sorceress*” (1972), „*Elric: The Return to Melniboné*” (1973), „*The Jade Man's Eyes*” (1973), „*The Sailor of the Seas of Fate*” (1973), „*The Bane of the Black Sword*” (1977), „*Elric at the End of Time*” (1981), „*The Fortress of the Pearl*”, „*The Weird of the White Wold*” (1989), „*The Revenge of the Rose*” (1991).

Povestirea din acest ciclu „*Elric at the End of Time*” (publicată pentru prima dată în SUA, în 1981 de publicația „*Elsewhere*”, editori: T. Windling și M. Arnold), apărută în românește în traducerea lui Mihnea Columbeanu, („*Elric la Sfârșitul Timpului*”), constituind subiectul în exclusivitate al singurului număr publicat al revistei „*SOLITON*” în 1991.

Alte titluri heroic-fantasy de referință din bogata bibliografie a lui M.M.: ciclurile „*The History of the Runenstaff*”, „*Jerry Cornelius*”, „*Books of Corum*”, „*Eternal Champion*”, „*Oswald Bastable*”, „*The Dancers at the End of Time*” și „*Chronicles of Castle Brass*”, romanul „*The Ice Schooner*” (Apărut în serial în revista „*SF Impulse*” în 1966, publicat în volum în 1969 și revizuit în 1977 – traducere în română de Florin Mircea Tudor: „*Schoonerul gheții*”, Editura Multistar, Piatra Neamț, col. Dimensiuni, nr.8, 1993).

Ioan Pavelescu

Voltusianul era un hominid mic, uscățiv, cu o gușă purpurie ce tremura nervoasă. Începea să mă determine să mă apropiez făcându-mi semne desperate cu unul din cele patru brațe strîmbe.

— Pe aici prietene. Acolo este mormîntul împăratului.

— Vin, Dolbak, i-am spus abia tîrînd sapa și rucsacul.

— Iată-l, mi-a spus fericit, arătînd o movilă. L-am păstrat pentru dumneavoastră.

Am băgat mîna în buzunar, am scos un pumn de bani în formă de săgeată și i-am dat unul. Voltusianul mi-a mulțumit cu un gest umil și m-a ajutat să descarc.

Am luat sapa și am înfipt-o în pămînt. Emoția descoperirii mă făcea să vibrez, așa cum mi se întîmplă întotdeauna. Bănuiesc că aceasta este cea mai mare fericire a unui arheolog, momentul de extaz cînd sapa mușcă prima dată pămîntul. Am săpat repede urmînd îndrumările lui Dolbak.

— Acolo este, spuse cu evlavie, și este deosebit de frumos. Vai, domnu' Jarrell, ce fericit sînt pentru dumneavoastră!

M-am sprijinit în sapă să-mi recapăt respirația, înainte de a mă apleca să privesc. Mi-am șters broboanele de transpirație și gîndul mi-a zburat la marele Schliemann, care trăsese pe căldura înăbușitoare de la Hissarlik, să scoată la iveală ruinele Troiei. Schliemann a fost dintotdeauna unul din eroii mei preferați, împreună cu alți arheologi care au făcut lucrări de pionierat în pămînturile fertile ale Planetei Mamă.

Obosit, m-am lăsat în genunchi, încercînd să scot obiectul lucitor peste care dădusem. L-am îndepărtat crusta de mîl și l-am studiat.

— O amuletă, perioada a treia, talisman protector nespecific. Încrustată cu gobrovir (o piatră asemănătoare smaraldului), cu ape din cele mai splendide.

După ce am terminat cu analiza, m-am întors către Dolbak și i-am strîns călduros mîna.

— Cum pot să-ți mulțumesc?

Ridică stingherit din umeri:

— Nu-i nevoie. Sper să alibă un preț mare și s-o poarte o femeie frumoasă de pe Pămînt.

— Sper, am spus, puțin cam amărît.

Dolbak simțise cauza supărării și profunde mele dezamăgiri. Această perversitate a arheologiei într-o sursă de ornamente și salbe ale extravaganței, care să împodobească casele oamenilor bogați și pe soțiile lor, m-a iritat întotdeauna. Deși eu nu am văzut Pămîntul niciodată, îmi place să cred că lucrez în spiritul marilor tradiții ale lui Schliemann și Evans, ale căror mari descoperiri erau expuse în galeriile de la British Museum sau Ashmolean și nu ajunseseră să fie agățate pe pieptul pavoazat al vreunei fetișcane putred de bogată, numai în dorința ei de a ține pasul cu moda zilei, purtînd antichități.

Am suspinat și mi-am îndreptat din nou privirea către săpături. Amuletă zăcea acolo, fără cusur în perfecțiunea ei, o relicvă minunată a grandioasei rase care populase cîndva planeta Voltus. Căutînd să-mi ascund tristețea, m-am aplecat și am ridicat ușor cu ambele mîini, cu tandrețe chiar, amuletă care se odihniase atîtea mii de ani în acest lăcaș.

ROBERT SILVERBERG

Afucerea relicvelor

Am simțit subit nevoia să-l plătesc în plus pe Dolbak. Extraterestru uscățiv a acceptat moneda cu recunoștință, dar și cu o oarecare rezervă, ceea ce m-a făcut să cred că probabil toată această afacere îi părea și lui la fel de murdară.

— A fost o zi rodnică, am spus. Vom merge la evaluare și apoi îți voi da comisionul. E bine bătrîne?

— Da, e foarte bine domnule, a spus domol și m-a ajutat, ca de obicei, să-mi strîng echipamentul.

Am traversat cîmpia și am intrat în colonia Terran. Pe străzile întortocheate către Oficiul de evaluare, cînduri de copii cu patru brațe și de culoare pur-

purie topăiau gălăgioși, oferindu-ne obiecte de vînzare, obiecte pe care le făcuseră ei singuri. Cîteva din lucrările lor erau chiar drăguțe. Se pare că voltusienii aveau o aptitudine remarcabilă pentru artizanat. Dar i-am îndepărtat.

Oficiul de evaluare era încă deschis și am văzut doi oameni stînd afară, fiecare cu ghidul lui.

— Bună, Jarrell, mi-a strigat unul.

Involuntar, m-am retras. Era David Sturges, unul din arheologii cei mai lipsiți de scrupule ai Companiei de pe Voltus. Un om care nu pregeta să spargă cele mai sfinte sanctuare ale planetei și să comită stricăciuni ireparabile, numai de dragul de a-l despuia de orice obiect care putea fi valorificat.

— Bună Sturges, i-am răspuns.

— Ai avut o zi bună, bătrîne? Ai găsit ceva pentru care să merite să te îmbeți?

Am schițat un rînjit și am dat afirmativ din cap.

— O amuletă drăguță din Perioada a treia. Mă gîndeam să o predau imediat, dar dacă o vrei tu, nu o mai predau. O voi lua acasă și la noapte o voi lăsa pe masă. În felul acesta tu nu vei mai face și alte stricăciuni căutînd-o.

— Hm, nu va fi nevoie. Astăzi am adus o veritabilă comoară din craniile emailate. O duzină! Din Era Extinderii, montate cu spirale din platină. Făcu un semn către extraterestru care-i servea drept ghid, un voltusian cu privirea posomorîtă, pe nume Qabur. Băiatul mi le-a găsit. Qabur e un flăcău minunat. S-a dus direct la ea, parcă ar avea un radar în loc de nas.

Tocmai mă pregăteam să-mi laud și eu ghidul meu, cînd Zweig, cel ce evalua, a apărut în fața Oficiului.

— Hai cine urmează? Tu, Jarrell?

— Da, domnule. Mi-am luat sapa și l-am urmat. S-a prăvălit în scaunul de la biroul său și m-a privit obosit.

— Ce ai de declarat, Jarrell?

Am scos amuletă din rucsac și i-am dat-o.

A examinat-o cu atenție, observînd modul în care lumina făcea incidența cu fețele pietrelor de gobrovir montate și s-a uitat la mine:

— Nu-i rea!

— Este o piesă mai rară, nu-i așa?

— Nu-i rea, a repetat, șaptezeci și cinci de dolari.

— Ce? Eu am estimat-o la cel puțin cinci sute! Haide Zweig, fii rezonabil. Uită-te la calitatea acelor pietre de gobrovir!

— Foarte frumoase, — recunosc eu. Dar trebuie să înțelegi că

gobrovirul, deși este foarte aspectuos, ca valoare intrinsecă nu este o piatră foarte prețioasă. Și eu trebuie să iau în considerare atât valoarea intrinsecă, cât și pe cea istorică, după cum știi și tu.

– Nu mă voi țirgi, Zweig. Dă-mi o sută cincizeci și ia-o!

El rînji cu viclenie.

– Ce aveai de gînd să faci cu ea? Voiai s-o donezi la British Museum?

Remarca mă înțepa. L-am privit abătut, iar el a spus:

– Îți voi da o sută.

– O sută cincizeci sau nimic.

A băgat mîna în sertar și a scos zece hîrtii de cîte zece dolari și i-a etalat pe birou.

– Asta-i oferta, spuse. Este tot ceea ce poate da Compania.

L-am privit intens cîteva clipe ce mi s-au părut fără sfîrșit, mi-am plecat fruntea încrețită, am luat cele zece hîrtii de cîte zece și i-am dat amuleta.

– Asta-i ultima. Data viitoare îți voi accepta chiar și „treizeci de arginți”.

– Nu-mi face greutăți, Jarrell. Aceasta îmi este meseria.

I-am auzit una din cele zece hîrtii lui Dolbak, care mă aștepta, am dat scurt din cap și am plecat.

M-am întors la locuința mea sărăcăcioasă de la periferia coloniei Terran, într-o stare de profundă deprimare. De fiecare dată cînd i-am predat lui Zweig o relicvă și, în decursul celor optsprezece luni de cînd am acceptat această muncă blestemată, și-i predasem destul de multe, m-am simțit într-adevăr ca luda. Cînd mă gîndeam la vitrinele pe care ar fi putut să le umple descoperirile mele, să zicem în camera Voltus din British Museum, simțeam un fel de durere. Scuturi de cristal cu mîner duble, apărători de maxilar din cel mai bun obsidian, cercei filigranați cu o lucrătură de o delicatețe greu de imaginat. Toate acestea erau produsele uneia din cele mai prodigioase civilizații, vechii voltusieni.

Amuleta de astăzi, de exemplu, ce am făcut cu ea? Am dat-o unui..., unui oarecare în fond, care să o trimită din nou pe Pămînt, pentru a fi vîndută celui care oferă mai mult.

Am luat o carte, Evans, „Palatul din Minos” și pentru un moment, înainte de a o pune la loc pe raft, am privit-o îndurerat. Îmi simțeam ochii grei după emoțiile zilei. Mă simțeam vlăguț și foarte obosit.

Cineva a bătut la ușă, la început timid, apoi cu mai multă îndrăzneală.

– Intră, am spus.

Ușa s-a deschis ușor și a pășit înăuntru un voltusian scund. L-am recunoscut, era un ghid care rămăsese fără slujbă și care nu prezenta nici o garanție.

– Ce vrei Kushkak?, l-am întrebat obosit.

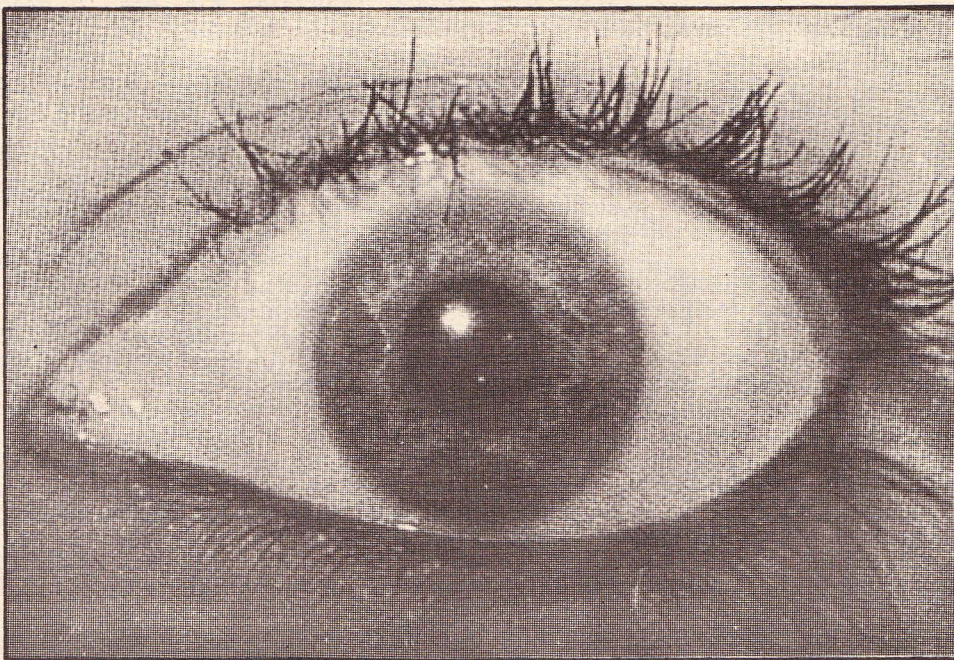
– Domnu'... Jarrell?

– Da?

– N-aveți nevoie de un băiat, domnule? Pot să vă arăt cele mai grozave comori, domnu'. Numai dintre cele mai valoroase, mai bine plătite.

– Am deja un ghid - Dolbak. Nu am nevoie de altul, mulțumesc.

Extraterestrul arăta ca și cum se prăbușise ceva în el. Și-a lipit nefericit brațele inferioare de corp.

– Atunci îmi pare rău că v-am deranjat, domnu' Jarrell. Îmi pare rău. Foarte rău.

Am observat ce figură disperată făcuse cînd a ieșit. Toți acești voltusieni mi se păreau ca niște bătrîni uscățivi, chiar cei tineri. Erau o rasă în paroxismul declinului, cu nici o urmă din grandoare, ce trebuie să-i fi caracterizat în vremurile de demult, cînd creaseră relicvele respective. Era curios, gîndeam eu, ca o rasă să-și piardă în așa hal vigoarea în decursul cîtorva mii de ani.

Cam pe la opt și douăzeci și trei se

auzi alt ciocănit în ușă.

– Intră, am spus, tresărind.

Silueta slăbănoagă a lui George Darby pătrunsese pe ușă. Darby era un arheolog care dorea cu tot atîta ardoare ca și mine să vadă Pămîntul și care detesta în aceeași măsură Compania.

– Ce te aduce aici, atît de tîrziu, George? L-am întrebat, după care am adăugat convențională întrebare:

– Și cum a fost ieșirea ta de astăzi?

– Ieșirea mea? Hm, ieșirea mea! Vădea o emoție neobișnuită. Da, ieșirea mea. Tu îl știi pe băiatul meu, pe Kushkak?

Am dat din cap afirmativ.

– A fost adineauri aici să caute de lucru. Nu știam că a lucrat cu tine.

– Doar cîteva zile, a fost de acord să lucreze pentru cinci procente, așa că l-am luat.

Eu n-am făcut nici un comentariu, fiindcă știam cum se puteau întoarce lucrurile.

– A fost aici, zici? – se încruntă Darby. Nu l-ai angajat, nu-i așa?

– Sigur că nu, – spusei eu.

– Ei bine, eu l-am luat. Dar ieri m-a purtat în cerc timp de trei ore, înainte de a recunoaște că de fapt nu știa nici un loc anume, așa că l-am pus pe liber și acum iată-mă la tine.

– De ce? Cu cine ai fost astăzi?

– Cu nimeni, – spuse Darby tăios. Am ieșit de unul singur. Pentru prima dată remarcasem că îi tremurau degetele și, în camera mea întunecoasă, fața lui părea palidă și trasă.

– Ai ieșit de unul singur, am repetat, fără ghid?

Darby a dat afirmativ din cap, trecîndu-și nervos un deget prin smocul alb dezordonat de pe frunte.

– Pe de altă parte am făcut-o din nevoie, nu am putut găsi la timp un ghid, iar pe de altă parte am vrut să dau lovitura de unul singur. Ghizii au o manieră a lor de a te duce mereu la aceleași morminte, știi tu. Eu m-am dus în cealaltă direcție. De unul singur.

Tăcu pentru o clipă. Mă întrebam ce-l frămînta într-atît. După o pauză, continuă:

– Ajută-mă să-mi dau jos rucsacul.

I-am desfăcut baretele de pe umeri și i-am pus sacul gri din doc pe scaun. El a desfăcut cataramele ruginite, a băgat mîna înăuntru și cu grijă a scos ceva afară:

– Ce crezi că-i asta Jarrell?

Am luat-o cu mare grijă de la el și am examinat-o cu atenție. Era un castron scobit cu mîna dintr-un lut negru mînos. Urmele degetelor se vedeau destul de clar, iar castronul avea o formă neregulată și ciudată. Era,

oricum bizar.

– Ce-i asta? – am întrebat. Fără îndoială, ceva preistoric.

Darby zîmbi nefericit:

– Așa crezi tu, Jarrell?

– Trebuie să fie, privește, aș spune că a fost făcut de un copil, dacă urmele degetelor de pe lut nu ar avea asemenea dimensiuni. Este sau foarte vechi sau lucrarea vreunui idiot.

El a dat din cap:

– O atitudine logică. Numai că am găsit și asta în stratul de sub castron. Și îmi dădu o apărătoare de maxilar placată cu aur, în stilul Perioadei a treia.

– Asta era sub castron? – am întrebat încurcat. Castronul este mult mai recent decît apărătoarea de maxilar. Asta vrei să spui, nu?

– Da, – a spus domol. Și și-a încrucișat brațele:

– Jarrell, iată ce presupun eu, tu ești liber să crezi ce vrei. Hai să nu luăm în considerare posibilitatea că acest castron să fi fost confecționat de un idiot și nici probabilitatea că el ar reprezenta o perioadă de decadență a olăritului voltusian, despre care noi nu știm nimic. Iată ce presupun: acest castron datează din antichitatea clasică, cu trei mii de ani în urmă, sau cam așa. Și că apărătoarea de maxilar pe care o admiri tu atît este veche de un an sau cel mult doi.

Auzind aceasta era cît pe ce să scap apărătoarea de maxilar din mînă.

– Vrei să spui că voltusienii ne induc în eroare?

– Chiar așa, răspunse Darby. Cred că în colibele lor, colibele acelea care sînt tabu pentru noi, ei se ocupă în masă de confecționarea antichităților pe care le plasează în anumite locuri, unde să le putem găsi noi.

Era o ipoteză oribilă.

– Ce dovadă ai?

– Deocamdată nimic. Dar o voi avea. Vreau să demasc toată această afacere murdară, – spuse Darby cu hotărîre, intenționez să pun mîna pe Kushkak și să storc adevărul de la el. Să las astfel Universul să afle că relicvele voltusiene sînt false, că adevărata artă voltusiană veche este reprezentată de ulcele din lut de nici o valoare estetică și care nu reprezintă interes pentru nimeni, decît pentru noi, arheologii – a sfîrșit el pe un ton amar.

– Bravo, George! – am aplaudat, dă-i în vileag! Neapărat! Lasă filistinii care au dat prețuri exorbitante pentru aceste piese să descopere că ele nu sînt din vechime, că sînt la fel de moderne ca și sobele radio-termice din bucătăriile lor supra-dotate. Asta-i va îmbolnăvi pe cei care, de cînd cu Reinvierea și toată moda ce a decurs din ea, refuzau chiar să atingă un obiect ce nu avea cel puțin cîteva milenii vechime.

– Exact!

Am simțit nota de triumf din vocea lui.

– Mă duc să-l caut pe Kushkak chiar acum. Este destul de disperat ca să îl putem face să vorbească. Vrei să mergi cu mine?

– Nu, nu, – m-am grăbit să-i răspund. Evit violența de orice formă. Am de scris cîteva scrisori. Ai tu grijă de asta.

Și-a împachetat cele două relicve, s-a ridicat și a plecat. L-am urmărit de la fereastră cum se îndrepta pe străzile desfundate spre magazinul de spirtoase, unde putea fi găsit de obicei Kushkak. Intră, și cîteva minute mai tîrziu, am auzit larmă de glasuri în noapte.

Kushkak, luat pe nepusă masă, dăduse totul în vileag. Voltusienii, artizani străluciți, cum îi știa toată lumea, au încercat ani de-a rîndul să-și vîndă produsele celor avuți de pe Pămînt, dar nu găsiseră piață de desfacere: Contemporane? Pfuu! Clienții erau în căutare de antichități.

Incapabili să-și vîndă produsele lor proprii, voltusienii s-au văzut obligați să se reprofileze pe confecționarea de antichități, întrucît strămoșii lor fuseseră într-atît de neprevăzători încît nu le lăsaseră nimic mai vandabil decît niște oale grosolane din lut.

Ca să-și creeze o antichitate proprie care să incite imaginația pămîntenilor, era mai greu; dar se simțiseră în stare să-și creeze singuri o artă comparabilă cu cea a Egiptului, a Babilonului și a altor civilizații fabuloase ale Pămîntului. Apoi, n-a fost decît o simplă chestiune de concepție și execuție a relicvelor.

Odată realizate, ele erau îngropate în straturi corespunzătoare. Asta era o operație grea, dar voltusienii au realizat-o cu ușurință, restaurînd după aceea straturile perturbate cu aceeași abilitate a detaliului ca și cea folosită la confecționarea relicvelor. *Pășunile astfel pregătite își primeau turmele înfometate.*

Acum îi priveam pe slăbănogii de voltusieni cu mai mult respect. Este clar că ei trebuie să fi stăpînit tehnica arheologiei înainte de a-și pune în aplicare șarlatania lor, altfel ei nu ar fi reușit niciodată să rezolve cu atîta măiestrie problema corelării dintre straturi. Își realizaseră planul fără greș, pînă în ziua în care un pămîntean a scos cu nerușinare la iveală o relicvă veritabilă a voltusienilor.

Situația era încă haotică cînd, mai tîrziu, în după-amiaza aceea am intrat în piața din fața Oficiului de evaluare, pămînteni și voltusieni roiau de jur împrejur, fără vreun scop anumit, neștiind ce este de făcut în continuare sau încotro să se îndrepte.

Mi-a ajuns la ureche un zvon precum că Zweig s-ar fi sinucis, dar a fost imediat contrazis de apariția lui, în persoană. Era teribil de indispus, dar era totuși în viață. A venit la Oficiu și a afișat un carton cu un scris cam lăbărțat. Pe el scria:

AZI NU SE LUCREAZĂ

Am zîmbit, apoi l-am văzut pe Dolbak care trecea pe acolo și l-am strigat.

– Sînt gata. Hai la lucru! am spus cu un aer nevinovat.

Ochii lui fără pleoape mă priviră cu milă.

– Cum domnu', n-ai auzit? Nu vor mai fi nici un fel de ieșiri la „Morminte”.

– Ce, e adevărat?

– Da, zise el trist, e adevărat.

Era clar că-i venea greu să vorbească mai mult. A plecat și l-am identificat pe Darby.

– Se pare că ai avut dreptate, i-am spus, s-a dat totul în vileag.

– Bineînțeles. De îndată ce s-au văzut confrunțați cu versiunea lui Kushkak, și-au dat seama că jocul lor s-a sfîrșit. Sînt prea cinstiți din fire pentru ca în fața acuzațiilor noastre să-și mai continue minciuna.

– Într-un fel este destul de rău. Produceau lucruri frumoase, știi bine.

– Un moment prietene, auzirăm o voce din spate.

Întorcîndu-ne l-am văzut pe David Sturges, aruncîndu-ne niște priviri fioroase.

– Ce dorești? – întrebă Darby.

– Vreau să știu de ce nu ți-ai ținut gura – spuse Sturges- de ce a trebuit să dărîmi acest aranjament atît de convenabil pentru noi? Ce contează pentru tine dacă sînt autentice sau nu? Atîta timp cît oamenii erau dispuși să plătească pentru ele, de ce să-ți tai creanga de sub picioare?

Darby făcu un gest disprețuitor, dar nu zise nimic.

– Ai dus de rîpă totul – continuă Sturges – acum din ce ai să trăiești? Îți poți permite luxul de a merge pe o altă planetă?

– Am făcut ceea ce trebuia să fac, îi răspuse Darby.

Sturges pufăi batjocoritor și se îndepărtă. L-am privit pe Darby.

– Are dreptate, știi bine. Va trebui să mergem pe o altă planetă acum. Voltus nu mai face două parale. N-ai reușit decît să ne lași pe noi pe drumuri și în același timp să desființezi economia voltusiană. Poate că ar fi fost mai bine dacă îți țineai gura.

Pentru un moment m-a privit împietrit.

– Jarrell, cred că te-am supraestimat.

A doua zi a venit o navă după Zweig și Oficiul de evaluare s-a închis pentru totdeauna. Compania nu mai voia să aibă de-a face cu Voltus. Echipajul navei a trecut rapid prin colonia Terran, răspîndind afișe prin care se anunța că totuși Compania avea nevoie de serviciile noastre în continuare și că ne putea folosi pe alte planete, cu condiția să ne plătim transportul.

Asta era capcana. Nici unul dintre noi nu economisise suficient din onorariile ce le-am primit de la Companie ca să putem pleca de pe Voltus. Fusesse visul nostru, al tuturor, să explorăm lumea în care se născuseră strămoșii noștri. Fusesse

doar o iluzie. La nivelul salariilor plătite de Companie, nu am fi putut niciodată să economisim suficient ca să plecăm.

Am început să cred că Darby probabil greșise, dînd în vileag înșelăciunea. Pe noi nu ne-a ajutat, iar pentru autohtoni era practic sfîrșitul lumii.

Trei zile după izbucnirea scandalului, un băiat localnic mi-a adus un bilet. Era de la David Sturges și suna așa: „La noapte ne întîlnim în apartamentul meu”. Cînd am ajuns, am văzut că întreaga mică colonie de arheologi a Companiei era acolo, inclusiv Darby.

– Bună seara, Jarrell – spuse politico Sturges cînd m-a văzut intrînd – cred că acum este toată lumea aici, așa că putem începe. Își drese glasul:

– Domnilor, cîțiva dintre dumneavoastră m-ați acuzat că aș fi încălcat regulile de etică, – spuse el. Că aș fi chiar necinstit. Nu e nevoie să negați. Am încălcat regulile eticii. Totuși, zise el încruntîndu-se, sînt și eu victima aceleiași nenorociri care ne-a lovit pe toți și sînt la fel de incapabil de a mă salva. Prin urmare, aș vrea să vă fac o propunere.

– Ce-ți trece prin cap, Sturges?

– Azi dimineată, – zise el, unul dintre extraterestri a venit la mine cu o idee. Este o idee bună. Pe scurt, el propune ca, în calitatea noastră de arheologi experți, să-i învățăm pe voltusieni cum să execute relicve de pe Terra: Nu mai există piață de desfacere pentru nimic de pe Voltus, dar de ce să nu continuăm să profităm de pe urma îndemînării voltusienilor, de vreme ce piața este deschisă pentru relicvele de pe Pămînt? Noi vom trece prin contrabandă relicvele pe Pămînt, le vom îngropa, să le dezgropăm din nou și să le vindem acolo. Astfel vom beneficia de întregul profit, nu numai de mizerabilul onorariu pe care Compania ni-l aloca.

– Este rușinos, Sturges, – spuse Darby cu asprime. Nu-mi place ideea.

– Dar cum îți place ideea de a muri de foame, replică Sturges. Vom putezi pe Voltus, dacă nu ne punem mintea la contribuție.

– Voi încerca să elucidez eu lucrurile pentru doctorul Darby. George, noi sîntem într-o situație disperată și tot ce putem face este să încercăm să ne salvăm. Nu putem rămîne nici aici. Dacă acceptăm planul lui Sturges, vom reuși să ne facem o rezervă de bani în scurt timp. Vom fi liberi.

Darby nu părea convins. A dat din cap neîncrîșător.

– Nu există nici o scuză care să justifice falsificarea relicvelor din Terra. Nu, dacă o veți face, vă voi divulga.

La această amenințare, încăperea s-a scufundat în tăcere. Sturges mă implora din privire, așa că mi-am umezit buzele:

– Se pare că n-ai înțeles George. Odată cu realizarea acestui plan, toată arheologia va cunoaște o nouă și prosperă epocă. Ascultă, noi vom scoate vreo jumătate de duzină de scarabei falși din Valea Nilului. Oamenii îi cumpără și noi, din profitul realizat, continuăm o intensă renaștere a arheologiei. Apoi vom avea posibilitatea să căutăm scarabei veritabili.

Ochii lui s-au luminat, dar îmi dădeam seama că nu era pe deplin convins. Acum mi-am aruncat în arenă argumentul forte.

– Afară de asta, George, cineva va trebui să meargă pe Pămînt să conducă aceste lucrări.

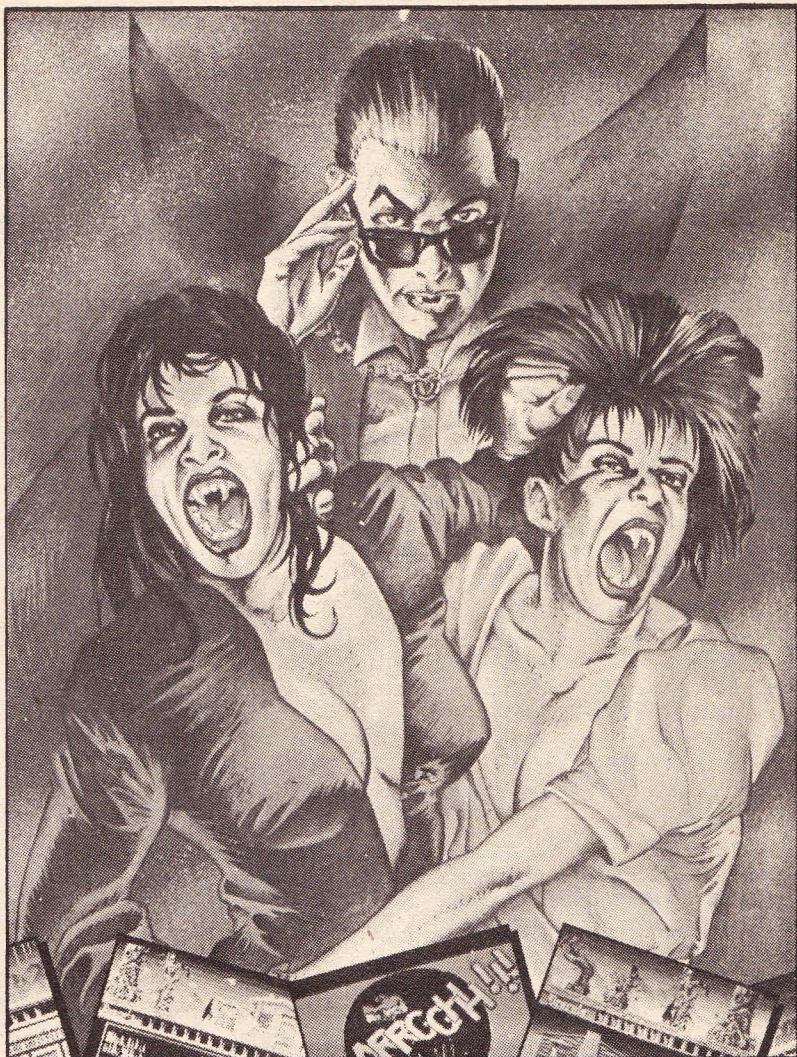
Am făcut o pauză, în care i-am citit aprobarea lui Sturges din privire.

– Cred, – spusei eu cu voce tare, că este aprobarea unanimă a acestei adunări, să numim pe cel mai mare expert al antichităților de pe Terra, ca să se ocupe de lucrări pe Pămînt, dr. George Darby.

Nu puteam să cred că vă fi în stare să reziste. Am avut dreptate.

ase luni mai tîrziu, un arheolog care lucra lîngă Gizeh a dezgropat un scarabeu minunat, prelucrat cu multă delicatețe și încrustat cu pietre prețioase necunoscute încă.

Într-un articol publicat într-o revistă de mic tiraj, la care eram abonați majoritatea dintre noi, el pretindea că această

descoperire reprezenta un produs al unei ere necunoscute pînă acum din epitologie. El a reușit să vîndă scarabetul unui concern de bijuterii pentru o sumă fabuloasă și a utilizat profitul pentru finanțarea unei explorări extensive pe întreaga Vale a Nilului. Așa ceva nu se mai făcuse de la declinul arheologiei, cu mai mult de un secol în urmă.

La scurt timp după aceea, un student care lucra în Grecia a descoperit un remarcabil scut homeric.

Ceea ce fusese o știință la fel de moartă ca alchimia, a înflorit deodată. Oamenii de pe Pămînt au descoperit că propria lor lume conținea bogății la fel de solicitate ca acelea de la Voltus sau Dariak sau alte planete.

Cîteodată îmi pare rău că a fost Darby și nu eu acela căruia i s-a încredințat invidiata misiune de a merge pe Pămînt, dar mă consolez la gîndul că aceasta fusese singura cale de a-i cîștiga încrederea. M-am convins de înțelepciunea proverbului „scopul scuză mijloacele”. În curînd noi toți vom fi suficient de înstăriți ca să ne putem permite o călătorie pe Pămînt, la liberă alegere.

Eu însă, nu mai sînt așa de sigur că vreau să merg. A existat o antichitate voltusiană veritabilă, așa cum bine știți, și a început să mă pasioneze tot atît de mult ca cea a Greciei și Romei. Am ocazia să fac arheologie pură, într-un teren de cercetare virgin.

Așa că, probabil după toate cele întîmplate, voi rămîne aici. Am de gînd să scriu o carte despre relicvele voltusiene, mă refer, bineînțeles, la cele veritabile, toate acele lucruri primitive, fără nici o valoare comercială. Mîine, am de gînd să-i arăt lui Dolbak arta olăritului aztec, din perioada Chichimec: Oalele lor erau foarte arătoase. Cred că s-ar putea găsi o piață bună de desfacere.

Traducere - Doru Iordan 11

FILE DIN ISTORIA MODERNĂ A LITERATURII SF ANGLO-SAXONE

NICOLAE C. ARITON

20 Începând cu numărul din septembrie 1937, revista „*Astounding Stories*” suferă schimbări majore în organizarea redacției. F. Orlin Tremaine capătă o funcție mult mai importantă în cadrul firmei „*Street and Smith*”, abandonând revista pe care o condusesese atâția ani. Ca succesor se hotărăște angajarea lui John W. Campbell, pe atunci în vîrstă de 27 de ani și unul din autorii cei mai apreciați de public. Cum era de așteptat, Tremaine și-a păstrat influența asupra revistei pînă la mijlocul anului 1938. Această dată reprezintă de fapt ruperea definitivă a legăturilor cu grupul *Street and Smith*. Schimbarea nu a fost percepută imediat de către cititori, astfel încît scrisorile acestora începeau cu același „*Dear Mr. Tremaine*”. Abia din ianuarie Campbell a schimbat formula în: „*Dear Mr. Editor*”, iar trei luni mai târziu: „*Dear Mr. Campbell*”.

Primul act săvîrșit de către Campbell a fost să suprima „*thought variant stories*”, o rubrică dragă lui Tremaine, ce conținea povestiri cu idei noi. Apare în schimb „*mutant stories*”. O altă schimbare mult mai importantă, inaugurată de către Campbell, a fost aceea a numelui, începînd cu numărul din martie 1938: „*Astounding Stories*” fost transformat în „*Astounding Science Fiction*”. John W. Campbell găsea titlul „*Astounding*” (care înseamnă „stupefiant”), dezonorant pentru calitatea unei reviste. Pe de altă parte îl deranja faptul că revista sa se afla în mijlocul acestor „*pulps*”, care proliferau o literatură populară sub coperti kitsch. Ideea sa era de a pune în evidență cuvîntul science-fiction, pentru a putea abandona cu prima ocazie titulatura *Astounding*. Din nefericire pentru el, Charles Hornig avea să lanseze puțin mai târziu revista „*Science-Fiction*”, ruinînd astfel intențiile lui Campbell.

THE LEGION OF TIME, de Jak Williamson, a apărut în numerele din iunie-august 1938; era o time-opera foarte originală și care a lăsat o impresie durabilă. Unui tînăr bărbat, Dennis Lanning, îi apare imaginea unei foarte frumoase femei, Lethonee, care-l pune în gardă asupra unui zbor aerian pe care urma să-l efectueze a doua zi spunîndu-i: „*Nu zbura miine pentru că Jonbar va fi distrusă.*” Dennis nu înțelege sensul exact al mesajului, dar cedează comenzile aparatului său de zbor unui prieten care este ucis într-un accident. Tînărul, foarte afectat părăsește America pentru o croazieră în cursul căreia întâlnește o tînără femeie nu mai puțin frumoasă, dar mult mai provocantă, mai sălbatică, Sorainya. Ea zboară într-un fel de cochilie aurită, alături de vas. Ea îl invită pe Dennis să sară peste bord pentru a ajunge în brațele ei; el este împlicat „in extremis” de către Lethonee. Cochilia aurită era doar o simplă imagine temporală iar nefericitul ar fi căzut într-un ocean infestat cu rechini. Lethonee îi explică că este reprezentanta orașului Jonbar, aflat în viitor, iar Sorainya este regina războinică a orașului Gyronchi, aflat în aceeași epocă cu Jonbar, dar într-o altă probabilitate a viitorului. Iar aceste două probabilități se exclud reciproc. Sau Jonbar și locuitorii săi vor avea o existență reală, sau cei fericiți vor fi cei din Gyronchi. Din acest motiv, Lethonee trebuie să-i apere viața lui Dennis Lanning, o adevărată cheie a acestui viitor probabil, același motiv pentru care Sorainya îi dorește moartea.

În timp ce se derula acest roman, în numărul din august 1938, era publicată o lungă nuvelă semnată de Don A. Stuart, WHO GOES THERE? care poate fi considerată

ca un veritabil punct de despărțire de SF-ul clasic al anilor '40. În orice caz, această nuvelă a influențat în mod considerabil cariera lui A. E. Van Voght, după cum vom vedea mai departe. WHO GOES THERE? este povestea unei expediții științifice în Antartica, care descoperă, într-un bloc de gheață, corpul unei creaturi extra-terestre, aparent moarte de mai multe sute de mii de ani. Biologul; expediției începe topirea blocului de gheață în intenția de a

diseca apoi corpul din interior. Acesta însă nu era deloc mort și în scurt timp scapă din capcana de gheață. Urmărit din toate direcțiile, ciuruit de gloanțe, ars cu aruncătorul de flăcări, extraterestrul demonstrează o capacitate stupefiantă de a se transforma și de a imita alte forme vii. Monstrul se va transforma într-un ciine al expediției. Groaza începe atunci cînd monstrul din altă lume le arată urmăritorilor săi că nu are doar această capacitate, el poate de asemenea să se scindeze, în scurt timp membrii expediției convingîndu-se că și ei pot deveni o copie a monstrului. În urma unei lupte terifiante în care inteligența și știința oamenilor se opune puterilor malefice ale creaturii venite din alte spații, în sfîrșit, aceasta va fi distrusă. Ar mai fi de adăugat că Don A. Stuart, dacă vă aduceți aminte, este pseudonimul lui Campbell.

Numărul din decembrie ne face cunoscut un nou autor, Lester del Rey. Un text al său fusese deja publicat din luna aprilie, dar marcarea intrării adevărate a autorului printre cei mari ai genului se face cu nuvela HELEN O'LOY.

Ramon F. Alvarez del Rey s-a născut la 2 iunie 1915

Mama sa moare cînd era încă copil, și rămîne doar cu tatăl sau, un fermier sărac și alcoolic. În acest climat sordid, constituția tînărului Ramon a fost afectată din cauza unei alimentații necorespunzătoare. La vîrstă de 12 ani, la sfîrșitul studiilor primare, tatăl îi permite să plece ca angajatul unui circ, și din acel moment reușește să-și astîmpere foamea în fiecare zi, ceea ce era pentru el un lucru de vis. A exercitat mai multe meserii printre care și, normal, pe cea de bucătar. În anul 1930, într-un mic oraș din New-Mexico, tînărul Ramon, pe atunci în vîrstă de 15 ani întâlnește o tînără cu trei ani mai mare. O cere în căsătorie și îi convinge pe oficialii de stat că are de fapt vîrstă legală a căsătoriei. Tînăra soție moare trei luni mai târziu în urma loviturii unui cal. Începînd din anul 1932, Lester del Rey începe să citească regulat AMAZING STORIES și WEIRD TALES. În 1937, în urma unei violente discuții cu prietena sa, del Rey scrie o nuvelă pe care o trimite lui Campbell; acesta nu-i răspunde, dar îi trimite un cec. Era debutul carierei literare al lui Lester del Rey.

Helen O'LOY este numele unui simpatic robot feminin, creat de doi inventatori, Dave și Phil. Nici o diferență, nici fizică, nici intelectuală, nu o deosebește pe Helen de o femeie adevărată. Cei doi prieteni o concepuseră ca pe o jucărie ultra-sofisticată destinată să facă curat în casă și să gătească. Dar reușita Helenel este perfectă: este o femeie adevărată, care nu întîrzie să se îndrăgostească de Dave. Acesta rezistă ispitei, mai ales că educația obținută pe care o primise îl oprea să devină iubitul unei creaturi artificiale. Va părăsi locuința, dar va reveni mai târziu, învins de nobilul sentiment. Mai mulți ani, Dave și Helen trăiesc ca și căsătoriți, pînă cînd o criză cardiacă îl duce pe primul în lumea dreptilor. Phil este prevenit într-o scrisoare aceasta cerîndu-i să o „dezafecteze”. De asemenea îi cere să îi ardă corpul în acid pentru ca nimeni să nu afle că nu fusese o ființă din carne și oase. Phil se supune ultimelor doleanțe ale robotului și din ultimele rînduri ale nuvelei înțelegem că el nu se căsătorise niciodată pentru că, din nefericire nu fusese decît o singură Helen O'loy.

MILENIUL III – TULCEA

La sfârșitul facultății, când m-am prezentat în fața comisiei de repartizare, eram total dezorientat. Habar n-aveam încotro urma s-o apuc. În ordinea mediilor mă aflam cam pe la mijlocul plutonului, locurile bune din orașele ori din comunele mai importante se dăduseră de mult, așa că de ales nu prea mai aveam ce alege.

Am intrat în sala unde se aflau, la un fel de prezidiu, câțiva indivizi încrutați de la minister și vreo doi profesori pe care îi cunoșteam vag. Eram transpirat tot de emoție, mai ales că venisem îmbrăcat în costum și cu cravată, deși afară erau aproape patruzeci de grade, dar voiam să fac impresie bună. M-am uitat pe tabelul cu locurile rămase libere. Un nume de sat mi-a sărit în ochi: „Dealul cu flori”. Suna frumos, ca o melodie, așa că fără să preget am arătat cu degetul acolo unde intenționam să mă duc, fără să știu măcar în ce parte a țării se afla dealul acela minunat, fără să întreb cum se poate ajunge la el. Mai târziu am aflat. Dar era prea târziu.

La câteva săptămâni după acest eveniment important din viața mea, iată-mă cu valioara în mină, coborînd la o haltă de pe o linie secundară. Făcusem paisprezece ore cu trenul, eram flămînd și nedormit, dar cu un tonus extraordinar. Cantonierul, sau cum s-o fi chemînd feristerul care avea domiciliul forțat acolo, mi-a explicat cum să fac să ajung la noul meu loc de muncă. Trebuia să ies la șosea, apoi să iau un autobuz pînă la o anumită intersecție, după care pe jos, ori cu vreo căruță de ocazie, să-mi fac intrarea triumfală la „Dealul cu flori”.

N-are rost să vă mai povestesc peripețiile prin care am trecut, mai ales că am rătăcit și drumul, important este că spre seară am ajuns în sat, cocoțat pe o clăie de fin aflată într-un car tras de doi boi autentici.

Localitatea avea un farmec al ei, ce e drept, casele erau răzlețite și se întindea pe mulți kilometri. După ce am făcut cunoștință cu cei patru intelectuali, deportați și ei tot prin sistemul de repartii, respectiv doi profesori, un inginer și o doctoriță, am fost găzduit la o bătrînă, văduvă și singură pe lume, o femeie extrem de cumsecade, a cărei casă simplă strălucea de curățenie. În ogradă erau multe flori și oale smălțuite puse la uscat în pari.

Ceva mai departe, înspre vale, se întindea un lac destul de mare, așa zice chiar prea mare pentru o zonă deluroasă. Am observat că mijlocul lui era acoperit cu o perdea de aburi, mai bine zis o piclă deasă care plutea chiar la nivelul apei, deși timpul era frumos și nu plouase cam de mulțisor. Am întrebat-o pe gazda mea dacă în baltă se găsea pește și dacă se putea da la undiță, eu fiind un mare amator de preparate din pește pe care știam să le pregătesc și singur. Femeia s-a încruntat brusc și mi-a spus răstit că da, într-adevăr era pește, chiar prea mult pește.

— Cum se numește lacul, mamie? am continuat eu, neluînd în seamă schimbarea bruscă intervenită în atitudinea ei.

Bătrîna a început să-și facă cruci peste cruci și a ieșit afară bodogăniînd ceva. M-am luat curios după ea. Cu mare greutate am aflat că întinderii aceleia de apă i se zicea „Lacul Blestemat”. Dar numai atît.

În câteva zile, după ce am chestionat mai mulți localnici, am întocmit un „dosar” al lacului cu pricina. În el trăiau multe viețuitoare — respectiv specii de pești — era acoperit todeauna cu piclă albă, iar cei câțiva curioși care au încercat în decursul timpului să se urce într-o barcă improvizată pentru a ajunge spre centrul lui, nu s-

Dan COJOCARU

ÎN CEAȚĂ ÎN CEAȚĂ ÎN CEAȚĂ ÎN CEAȚĂ

au mai întors niciodată. Ambarcațiunile au fost găsite ceva mai târziu împotmolite în stufăriș. Din acest motiv nimeni nu mai îndrăznește să facă baie în apa limpede a lacului, cu atît mai puțin să se aventureze spre mijlocul lui. Cu toate sesizările făcute pe la județ, nici un factor competent nu-și făcuse apariția la „Dealul cu flori” pentru a studia fenomenul, cel puțin ciudat.

După o iarnă plicticoasă, petrecută între școală, dispensar — unde intrasem într-un fel de iubire platonice cu doctorița — și casa băbuței, iată că primăvara se arătase și prin acel colț de țară. În lungile nopți, în care mă gîndeam cu nostalgie la viața trecută de student, la căminul pe care cinci ani îl urisem, dar pe care atunci mi l-aș fi dorit măcar pentru o oră, în aceste nopți ce nu mai aveau sfîrșit, ideea de a dezlega misterul lacului, de care mă despărțeau doar cîteva sute de metri, devenise o obsesie. Dacă nu o făcuse nimeni, de ce n-aș fi încercat eu?!

Luasem legătura cu văduva ultimului dispărut. Oamenii din partea locului nu erau prea comunicativi, așa că mi-a trebuit mult timp și diplomație ca să aflu cîte ceva. Răposatul, pescar amator, își încropise un fel de barcă și într-o bună zi plecase în larg. Știa, ca toți ceilalți din sat, că încerca să treacă hotarul bine stabilit de legende, dar poate tocmai asta îl îndemnase ca să încerce. Plecase pe la prînz, vîslind cu două lopeți improvizate, direct spre centrul lacului. A fost văzut cînd a intrat în zona cețoasă, după care nu s-a mai știut nimic despre el. La cîteva zile, undele au adus la mal barca intactă, cu undițele pregătite pentru a fi aruncate în apă, cu borcanul neatîns în care avea momeala, cu cele două rame puse de-a lungul copăii. În rest nici o urmă, nici un semn. Omul a fost căutat prin jurul lacului de toată familia. A venit și miliția, dar n-a zăbovit prea mult. Au spus că atunci cînd va apare cadavrul, care după cum se știe iese singur la suprafață, să fie anunțați și ei. Din păcate n-a mai apărut nimic, iar temerarul figurează încă într-un dosar aflat la județ, la rubrica „dispăruți”. Ba chiar i se băgase văduvei în cap cum că omul ei ar fi fugit cu alta, în alt sat, unde se afla bine mersi.

În vară, atunci cînd școlile au luat vacanță, am plecat și eu pe litoral. Dar nu la băi, cum ar fi fost oarecum normal, ci la un prieten ce lucra în portul Constanța la serviciul de dotare a navelor cu echipamente de salvare. Mi-a fost greu să-l lămuresc, mai cu seamă că amicul meu nu credea o iotă din toată povestea, cu un pronunțat iz fantastic, pe care i-o înșirasem eu, dar pînă la urmă l-am convins să-mi împrumute o vestă gonflabilă folosită în caz de naufragii precum și un echipament dotat cu tub de oxigen și mască, așa cum au scafandrii autonomi.

Am revenit la „Dealul cu flori”. Nimeni, dar absolut nimeni, nu aflase de intențiile mele.

După ce am călăfăruit bărcuța din șoproșonul văduvei, după ce am smolit-o și am dat-o la apă,

m-am hotărît să încerc marea aventură.

Puse cap la cap, din informațiile culese, datele spuneau clar că bărcile nu fuseseră răsturnate și nici nu prezentau semne de zgîrîeturi sau alte urme deosebite. Era clar că omul aflat în barcă fusese tras în apă de o forță necunoscută. Din păcate, în toate cazurile, era vorba doar de un singur individ. Niciodată doi sau trei. Faptul că nu apăruseră cadavrele, putea fi explicat: păpurișul se întindea mult și bine, nimeni nu îndrăznește să intre prin cotloanele bălții ce semănau cu o junglă, pentru a-i căuta pe dispăruți. Asta în cazul în care ar fi mai ieșit cumva la suprafață.

Am pîndit o zi de lucru, mai călduroasă, tocmai în ideea de a nu fi văzut de către cineva. Și iată-mă vîslind „calm” spre larg, acolo unde începea piclă albă care se menținea în toate anotimpurile. Aveam pe mine vesta gonflabilă, pe cap casca de scafandru independent, numai tubul de oxigen mai urma să-l vir în gură în caz de mare nevoie. În barcă îmi pusesem un topor, un harpon, o furcă și un cuțit mare cu două tășuri.

La vreo cîteva metri de ceață mi s-a părut că aud un fel de plîsete. Parcă era un cor de copii care scînceau, oricum ceva ce nu mai auzisem pînă atunci. Cînd am intrat cu adevărat în norul alb, m-a încercat o stare ciudată. Simțul de orientare mă părăsise complet; nu mai știam dacă înaintam, dacă stăteam pe loc — deși dădeam zdrăvîn din vîsle — sau dacă mă roteam în cerc. Și sunetele acelea care veneau din apă... Din păcate nu puteam vedea nimic, pentru că ceața era extrem de deasă și apăsătoare, abia dacă îmi distingeam miinile. Categoric plutea în aer ceva. Poate că era un gaz, un gaz otrăvitor cu miros bizar, în orice caz nu neplăcut. M-am gîndit un moment să-mi vir furtunul de la tubul cu oxigen în gură, dar mă cuprinsese o stare ca de beție și o senzație, cum să v-o descriu, de pace și liniște. Era atît de plăcut că începusem să mă legăn în barcă. Iar amețeaua aceea mă învăluia... mă învăluia...

Am ridicat vîslele și am simțit o dorință ne bună să mă arunc în apă, în apa de unde veneau sunetele care între timp deveniseră melodioase. Nu mai erau plîsete, ci o muzică divină cîntată de voci de copii.

M-am ridicat cu greutate în picioare, apoi m-am aplecat ușor pe marginea bărcii și mi-am dat drumul...

Nu m-am dus la fund datorită vestei gonflabile. Capul îmi era ținut la nivelul apei. Pluteam și era atît de bine... atît de bine... Am închis ochii și mi-am dorit să dorm. Niciodată nu mă simțisem atît de fericit. Mi-a trecut prin cap gîndul că așa trebuia să fie atunci cînd pășești „dincolo”; o uitare totală de tine, o desprindere de tot ce ai urît și greoi în ființa ta pămînteană, o apropiere de ceva care nu are nici formă, nici dimensiune, o apropiere de o altă lume, de o altă planetă...

Ceva m-a lovit în ceafă, probabil chila bărcii care se mișca la voia întîmplării pe lingă mine. Ori poate eu pe lingă ea. Lovitura m-a trezit brutal dintr-un vis frumos. Am băgat, absolut cu un gest inconștient, furtunul de oxigen în gură și am deschis robinetul de la tub. Atunci muzica s-a transformat din nou în plîsete de copii și a început să crească în intensitate pînă la paroxism. Aproape că îmi plesneau timpane. M-am speriat și am început să dau din miini. La început dezordonat, apoi din ce în ce mai precis, pentru că voiam să fug din locul acela.

Am înotat cu greu, în speranța că aveam să ajung cîndva la mal.

A doua zi a fost recuperată barca.

București 13

rașul părea gol. Oamenii? Alungați în peșterile moderne ale civilizației de bastoane metalice.

Înotam prin ceața neagră și otrăvită în căutarea unui colț uscat. Cumplită singurătatea nopții. Amintirile chinuie, torturează și înnebunesc. Amintiri... Nu existau vise. Mi-e foame.

Cineva horcăia sufocat de ceață și golul din stomac se mărește brusc. Frică.

Pîndesc bezna din jur.

Șobolanii?

Cinii?

Oamenii?

Am căutat pietre și duritatea lor, mi-am încordat brațul pînă la durere. Le-am aruncat furios pe lașitatea și frica mea, și am fugit. Cîțiva cîini au lătrat ascuțit și le auzeam ghearele tocite rîcind asfaltul într-o fugă identică prin frică, cu retragerea mea precipitată. Pentru cîteva ore i-am alungat, mi-am spus, apoi mi-a fost rușine.

Frică.

Foame.

Rușine.

M-am întors cîpă ce m-am autosugestionat că nimeni nu a observat sentimentul animalic ce mă dominase și am adormit oboseit pe cutii de carton ude cu miros de cîine fugărit și bătut.

Am fost trezit cu lovituri dureroase.

Liniștea se prăbușise pe trotuar în cioburi, zdrobită de cizme și voci guturale și aspre.

– Încă un cerșetor!

M-am ridicat revoltat în picioare și-am încercat să-mi ascund peticele multicolore dincolo de indiscreția jignitoare a lanternelor electrice

– Este o greșeală domnilor!

– Prințul a exclamat unul dintre polițiști.

S-au purtat frumos cu mine. Nu m-au bătut. Cu ceilalți cerșetori sînt foarte duri și bastoanele suieră prin aer o ură pe care nu am înțeles-o niciodată.

În arestul Poliției mai erau cîțiva flămînzi. Dormeau și miroseau a gunoaie. Era insuportabil. Retras într-un colț liber le-am privit disprețuitor veșmintele soioase.

Foame.

Milă.

Oameni.

Unul dintre ei s-a întors spre mine. I-am ocolit privirea. L-am simțit cum se apropia încet, și mi-am încordat trupul.

– Am să-ți vînd ceva Prințule, l-am auzit și teama a dispărut. Era Chioru'. I-am făcut loc lîngă mine și am respirat pe gură ca să nu-i simt duhoarea.

– Te ascult, l-am încurajat.

– Vreau marfa înainte.

A început să tușească și m-am grăbit să-i ascund zgomotele sub trupul meu. Scuipea sînge. Am privit atent în jur: nu trezise pe nimeni.

– Vreau marfa Prințule!

– După ce îmi povestești, am să ți-o dau. O cutie întregă, am mințit și am privit pe lîngă el.

A rîs și a început să-și scuipe plămîni afară.

– Vîno, m-a chemat.

– Am să-ți găsesc mîine. Chiar două cutii, a tresărit speranța în mine.

– Sigur, sigur, a șoptit liniștit Chioru'.

I-am șters fața de murdărie și a închis ochii mulțumit.

– O încăpere mare și albă, a început să povestească, cu stîlpi înalți și subțiri și multe, multe ferestre colorate de pînză. Unele mai mari, altele mai mici și oarbe.

– Ferestre de pînză? Oarbe? m-am mirat.

– Da Prințule. Lumina nu venea din ele, ci de undeva, de sus, înțelegi?

– Nu.

– Erau multe încăperi și toate erau pline de ferestre, a cotinuat. Am crezut că era un depozit de conserve. M-am rătăcit și voiam să fug. Ceva mă speria. Totul era

FLORIAN DAVID ADRIAN BĂNUȚĂ

Milă.

Ură.

Speranță.

– Era ciudat, înțelegi? Liniștea aceea mă speria, dar nu mă puteam desprinde din fața ferestrei de pînză.

– Tabloul mi-am amintit.

– Creștea, înțelegi? Creștea... Am văzut, Prințule. Muguri verzi...

– Ce creștea?

– Creștea spre mine. Am fost curios și am luat fereastra în brațe. Auzi? Pe partea cealaltă nu era nimic. Nimic... M-am speriat și am fugit.

– Spune-mi unde? Unde Chiorule? Unde?

– Muguri verzi...

S-a crispat în brațele mele și l-am dat drumul să cadă pe betonul celui.

Nu mi-au plăcut niciodată oamenii morți și nimeni nu mi-a murit în brațe.

Am sărit în picioare cuprins de panică tipînd la ceilalți să se ridice să facă ceva. M-au privit surprinși și m-au înjurat. Am strigat printre gratiile dure și reci după un ajutor care a venit tîrziu. Gardienii m-au privit curios și inuman. M-am simțit un animal isteric călărînd pe gratiile cuștii sale mi-am învins cu greu sila de care eram invadat. L-au privit pe Chioru cîteva secunde și mi-au ordonat să îl iau în spinare. L-am cărat pînă afară din sediul Poliției și nu înțelegeam de ce mi-au făcut semn să mă îndepărtez. Noaptea s-a închis peste noi asemeni unei carapace cu dinți de gheață și am început să tremur. Unul dintre ei m-a bătut prietenește pe umăr și au plecat. Eram liber? De ce? Am privit nehotărît strada noroioasă și întunecată și teama s-a strecurat din nou, șarpe înghețat în pieptul meu costeliv.

Ură.

Frig.

Muguri verzi.

Am plecat cu pași poticniți și întorcînd din cînd în cînd capul spre sediul Poliției neliniștit la fiecare umbră și zgomot. Nu ne urmărea nimeni.

Niciodată nu mi-am imaginat că am să colind orașul noaptea cu un mort în spinare. Trebuia înmormîntat. L-am pus jos cu atenție. Nu puteam să-l părăsesc. Știam că vor apare cîinii și șobolanii. Orice vagabond l-ar fi controlat temeinic prin toate buzunarele și ar fi dispărut rapid în ceața otrăvită a nopții. Nu puteam.

– Sîntem singuri?

Am urlat. Mortul vorbea. Picioarele au cedat paralizate și am îngenuchiat lîngă el.

– Taci prostule! s-a răstît Chioru. Vrei spectatori?

– Trăiești?! am întrebat tîmp.

S-a ridicat în picioare. Fluiera înveselit o melodie veche și ochiul său de sticlă m-a fixat ironic:

– Ți-a plăcut evadarea?

– M-ai mințit, am șoptit aspru.

Mîinile mi s-au înțipit în zdrențe și l-am împins în zid cu o furie oarbă și inconștientă.

– Tu nu m-ai mințit? a vorbit ochiul de sticlă și l-am eliberat scribit.

– Îmi ești dator două cutii, Prințule. Două cutii întregi, a accentuat stăpîn pe situație.

– Știu. Am să ți le dau mîine. Acum ai să mă duci ACOLĂ! am cerut la rîndul meu. Un timp a fost liniște. A tușit iarăși zguduit de convulsii interioare și mi-am spus că într-o zi va muri cu adevărat. Poate mîine.

– Bine, a acceptat. Te duc, da intri singur.

– Corect! Să mergem! l-am îndemnat. Este departe?

S-a scotocit prin buzunare și-a scos o sticlă.

– Vrei? m-a întrebat rînjind.

M
A
R
A
R
U
L

– Nu, mulțumesc, am răspuns revoltat.

Lichidul negru și vîscos rîdea morbid în recipient.

– Eram sigur. Astfel nu te întrebam, s-a scărpinat Chioru satisfăcut.

Mergeam spre centrul orașului. Cîndva, pe aceste străzi mă plimbam în fiecare seară, cu frunze, picături de ploaie, oameni și vise. Vise frumoase. Eram bogat.

Eram trist și înaintam lîngă Chioru absent și mecanic. A spart sticla de ziduri. Plîngea cu lacrimi uscate și a devenit isteric. M-am luptat mult timp să-l ridic de jos și atunci am văzut că strîngea ceva în pumni. A strigat înebunit de durere, și-a ridicat brațele deasupra capului și a fugit. CE îl speriasse? m-am întrebat. Jos în noroi, o pată albă spargea dureros banalul cenușiu, înghețat și mort. O floare de măr...

Am transpirat de emoție. De mult timp mocirla modernă a civilizației umane nu a mai fost tulburată de o asemenea frumusețe. Un gînd rău m-a scuturat brutal: dacă era un fals? M-am întins grăbit pe trotuar neîndrăznind să-o ating și parfumul puternic mi-a

lătit fața într-un zîmbet fericit. Era naturală. Sigur.

Frig.

Fericire.

Amintiri.

Am vrut să o iau de acolo, dar ...

Am acoperit-o cu o cutie goală pentru a nu fi călcată în picioare de vagabonzi și cîini. Deci Chioru nu a mințit, mi-am spus. Undeva, pe aici, trebuie să existe sala mare și albă cu stîlpi înalți și subțiri și multe, multe ferestre de pînză.

Am găsit-o dincolo de strada mascată de mormane de gunoaie și mi-am lipit obraznic obrazul de sticla groasă și umedă, dar nu am reușit să văd nimic.

– Doriți ceva, domnule?

Am sărit surprins departe de geam. Era un bătrîn apărut de dincolo de zid.

– Nu mulțumesc! am răspuns precaut și m-am îndepărtat cu pași lenți fără să privesc înapoi. M-am întors după cîteva ore. Am început să șterg vitrina cu palmele, grăbit și îndrîjit de amintirea albă a petalelor, dar eforturile mele au fost inutile.

– Doriți să intrați?

Am tăcut dezarmat de blîndețea omului și nu am mai fugit. Trebuia să îndrăznesc. Am înghițit în sec și cuvintele mi-au tremurat timide pe buze.

– Da, aș dori, dar...

M-am oprit copleșit de rușine și i-am întins mîinile goale. Tremuram și bătrînul rîdea. Și-a întors pe dos buzunarele curate cu un gest larg și impudic.

– Intră! mi-a șoptit și a deschis ușa.

– O oră cred că este de ajuns, mi-a spus și mi-a arătat ceasul vechi sprijinit de zid. Lîngă el într-un pahar cu apă plutea o petală albă.

Am intrat grăbit într-un întineric necunoscut. Ușile s-au închis și zăvoarele au țipat o dată, scurt. Eram închis într-o altă lume și nu știu cît timp am rămas pe loc ascultîndu-mi bătăile inimii. Brusc, s-au accelerat. Era cald, foarte cald.. M-am tîrît cîțiva pași pe o suprafață lucioasă și dură cu

mîinile întinse în față. M-am lovit de un stîlp și m-am oprit. L-am ocolit, dar m-am lovit de altul. Apoi de altul și de altul. Mi-era frică. Simțeam că nu sînt singur. Mirosea urît. A om. O mîină m-a pipăit pe spate și am strigat. Am vrut să fug, dar era mai puternic decît mine și m-a țîrît pe jos cu palmele uriașe strînse peste fața mea.

– Termină idiotule! m-a certat vocea de deasupra.
– Chioru?! am întrebat uluit.
– N-ai ghicit. Sînt cei șapte pitici, a rîs înveselit de vocea mea subțire și speriată.

Fericire

Alb.

Sets.

– Ridică-te nesimțitul de pe minel! Mă strivești, am strigat nervos și m-am zbatut anemic sub trupul greu.

– Ce urît vorbești! Nu te mai recunosc Prințule.
– Termină! m-am răstit în timp ce m-am ridicat în picioare. Tremuram.

– Te-ai speriat cumva?

Mi-a pus în mîini o sticlă și am spart-o furios în picioarele lui.

– Păcat! Era apă. Trebuie să ne ascundem.
M-a luat de mîină și am început să înaintez condus de Chioru.

– De ce să ne ascundem?
– S-a copt, înțelegi? Am așteptat atîta timp și acum nu pot să îl iau. Mi-e frică.

– Ce s-a copt?!
– Îl vreau! Trebuie să îl rup! I Eu nu am curaj.
– Ce? am strigat.
– MĂRUL timpului! Și acum sus. Hai urcă!
– Unde?
– Acolo. Peste cîteva minute vor veni toți să-l vadă și vom fi prinși.

– Cine?
– Te-ai prostit omule? Ai pățit ceva? Hai vino după mine și taci. Ai să vezi și singur.

Alb.

Speranță.

Curiozitate.

Vocea dispăruse undeva, în sus, și am pipăit stîlpul subțire și neted neîncrezător și derutat. Înnebunise Chioru? Am început să urc înălțat de stîlp și m-am întrebat ce s-ar întîmpla dacă eram surprins în această postură. M-am scuturat dezgustat. Era grotesc și ridicol. Chioru mă îndemna să mă grăbesc, dar efortul era prea mare pentru mine. Strîngeam stîlpul în brațe și simțeam cum alunec încet înapoi.

O rază subțire de lumină a apărut de nicăieri. Pipăia pereții în căutarea mea și cînd a atins stîlpul, inima mi s-a oprit și am uitat să respir. Eram hoț.

A trecut mai departe și pașii omului de jos s-au oprit iarăși. O mîină mi s-a înfîșt în păr și m-am agățat de brațul lui Chioru cu picioarele agitate caraghios prin aer în căutarea unui punct de sprijin. Am intrat într-o gaură mică și m-am înghesuit într-un spațiu strîmt, plin de praf și de cutii de conserve goale.

Un timp am tăcut amîndoi. Omul cu lanterna dispăruse sau poate că pîndea în continuare acolo și sute de întrebări au încercat să spargă deruta mea, dar ceva prea uman din ochiul sănătos al Chiorului le-a înfundat înapoi. Lacrimile lui mă frigeau. Ce l-a apucat, m-am întrebat jenat și am încercat, din respect, să nu le văd. Mi-am înfundat capul în peretele opus și am închis ochii.

O conservă, de legume cred, mi-a torturat simțurile și Chioru întors cu spatele era din nou lup. A mîncat îngrozitor de urît. M-a lovit cu piciorul:

– Nu vrei?
Am încercat să privesc resturile din cutie.
– Cu ce? l-am întrebat.
Și-a stors mult timp creierul pînă cînd a înțeles ce i-am cerut.

– Da ce, ți-a înțepenit mîna? m-a întrebat inocent.
Mi-am amintit de mîinile noastre jengoase și l-am

refuzat scîrbit. A ridicat din umeri, a aruncat cutia și s-a întors îngă mine.

– A fost ultima, m-a anunțat într-un țîrziu.

Speranță.

Foame.

Scîrbă.

Explozia de lumină m-a surprins. Am urlat de durere. Mi-am acoperit ochii cu brațele, dar gestul a fost tardiv și razele de lumină m-au străpuns dure și irezistibile.

– Am orbit! m-am văitat. Îmi frecam ochii cu furie într-o încercare nereușită de a alunga petele străine și colțuroase de sub pleoape. N-am știut cînd s-au deschis ușile.

Foame.

Voci.

Pași:

– Au venit? am întrebat.

– Mulți Prințule! Au umplut toate sălile cu trupurile lor strîmbe de foame. S-au adunat în fața mărului și îl privesc. Îl privesc cu poftă, le clănțane dinții și înghit în sec. Toți îl doresc, dar îl voi minca. Tu îl vei rupe. Ai s-o faci, nu-i așa? Ești om bun, Prințule, ești cel mai cinstit dintre noi, eu nu pot. Frica ne-a înțepenit mîinile și ne-a blocat picioarele, ne-a înmuia genunchii și ne-a răcit privirile.

Voci.

Dorințe.

Ură.

Dobitocii ăștia de jos s-au apropiat mai mult astăzi, dar nici unul nu întinde mîna. N-au curaj. S-au obișnuit cu resturi. Am îmbrățișat stîlpul decis să părăsesc ascunzătoarea. Am vrut să înțeleg, să pătrund adevărul, să-l caut, să ajung la el, să-l ating. Alunecam grăbit și neatent la strigătele furioase ale Chiorului, la demența sa furioasă și obsesivă.

Jos am înaintat cu mîinile întinse în față pînă cînd am lovit pe cineva. M-am scuzat politicos și picioarele s-au mișcat tot mai greu și nesigure.

– Un orbl s-a mirat o voce. Am fost condus de mîinile lor și m-am simțit sacrificat, împins înaintea pericolului. Teamă plutea în aer în valuri groase și am știut că toți erau în spatele meu, ascunși.

Dorințe.

Mărul.

Liniște.

O tăcere chinuitoare de lungă, interminabilă mi-a încordat trupul și mi-a blocat simțurile tocite. MĂRUL! L-am văzut. Am întors încet capul și am privit mulțimea: bătrîni, tineri, femei, bărbați nu au reușit să răspundă întrebării mele nerostite. Nu știau nici ei. Ce era EL?

Un tablou. Unul mic pe o pînză veche și rară, pînză de păianjen fragilă și efemeră. Nici măcar nu avea ramă, afirna strîmb într-unul din colțuri. Vopseaua veche se adunase în cutele crăpate iar culorile luceau stins și dormitau sub un strat gros de praf.

Mărul.

Iubire.

Lumină.

O lumină blîndă și caldă ne limpezea privirile. Curgea în valuri de ACOLO, pe lîngă casa aceea albă cu acoperiș înalt și flori în geamuri, traversa undele calme ale pîrului peste care pluteau bucățele de cer și nori, șovăia printre crengile uscate ale mărului aplicat într-o parte de vînturi și timp pentru a ne îmbrățișa în final trupurile flămînde și slabe cu o liniște ireală, calmă și veche.

Iubire.

Liniște.

Amintiri.

Priveau neputincioși cum de ACOLO o creangă crescuse în lumea noastră, reală cea de astăzi și ne oferea un măr.

Un fruct.

O chemare.

O șansă.

Am întins mîna și nimeni nu s-a împotrivit gestului.

Liniște.

Foame.

Teamă.

Degetele subțiri și lungi tremurau nervoase și nu știu cît timp am așteptat atît de aproape nehotărît, neajutorat și incapabil.

– Ajută-mă omule a scîncit o voce subțire.

Mîna mi-a căzut moale și s-a ascuns în spatele trupului.

Nu știu cum s-a strecurat pînă aici.

Privește rugător cu ochi mari și umezi, cu mînuțele întinse.

Foame.

Speranță.

ZÎMBET.

L-am luat în brațe, l-am ridicat pînă la creanga firavă și încovoiată de greutatea fructului.

A întins mîna.

L-a rupt.

L-a mușcat.

ZÎMBEA.

Oamenii îi făceau loc să treacă.

ZÎMBEA.

Singur.

Foame.

Amintiri.

Într-un țîrziu am părăsit încăperea albă, cu stîlpi înalți și subțiri și cu multe, multe ferestre de pînză oarbe. Ceva mi-a întors pașii. Creanga, brațul acela lemnos întins spre noi, căzuse. Am privit pentru ultima dată tabloul: la unul din geamurile căsuței albe cu acoperiș înalt, printre flori, zîmbea un puștii blond. l-am făcut semn cu mîna și am plecat cu pași lenți și țîrți printre resturile lumii mele.

Afară mă aștepta Chioru:

– Trebuie să-mi dai două cutii pline astăzi!

– Am să le fur, am răspuns obosit.

– Tu?! Ai să furi?!

Am simțit un gust amar în mine.

Foamea.

Mărul.

Șansa.

Nu a fost pentru mine.

Noi ne batem pentru gunoaie.

CICĂ

* CTP Opescu a câștigat „Cupa presei” la tenis.

* După îndelungate lupte cu feroșii examinatori, și cu 50 de kg în minus, Dan Rătăcilă a dovedit săptămîna trecută examenul pentru obținerea carnetului de conducere.

Așteptăm să facă cinste la Bala-Conțon, în calitatea lui de Balanță cu data de naștere incertă (14 spre 15 octombrie).

* Tot Balanță e și O. Vidu Petcu. Pas.

* Autorul moral al tragediei desfășurate pe Atlantykron- e vorba de celebra palmă pe care Musiu Repty a dăruit-o, cu generozitatea caracteristică, unui *tînăr minor* din haita Quo

vadis ?- ar fi *Rătăcilă Junior*. Drept pedeapsă a fost exclus din *Asociație QV* împreună cu minorul agresat.

* G. Cea U'su - e profesor universitar de filosofie și în același timp propriul său student. Din rațiuni de stat - pentru absențe repetate de la cursuri - studentul Cea U'su a devenit restanțier.

* Înainte de a ajunge la Universitatea Paris VII Daniel Frondanej a lucrat la o revistă literară finanțată de Partidul Socialist.

* Nea Sandu Bîrfotecaru s-a umplut de bani (la propriu) cîștigînd un joc Robingo pe Teletext.

* În acest weekend va lua sfîrșit răgazul conjugal al lui H. Mickheel întruX jumătatea legală va reveni de la specializarea capitalistă.

DINO

PRESA PE SCURT

Strict Secret 230

„Un instalator din Huston” se căsătorește cu femeia cu patru picioare. Cam cu tot atîta este scris titlul unui articol despre cybe-sex (sic!). Titlul este repetat greșit și în pag. 1. Articolul este semnat cu inițialele (M-F.P.) și menționează în treacăt forma corectă a termenului: cyber-sex.

A. Cărășel traduce „Poveste cu un satir selenar” de Harry T. Francis în care un personaj purtînd cască și sistem de protecție termică se poate (cu?) freca la ochi.

În replică „zăgănindu-și scaunul” Valentin Ciocșan traduce - „Cum poți să uciți pe tine însuși?” Chiar așa, cum?

Curierul Național 17 septembrie

Ni-l prezintă pe Roberto Quaglia la *dicționarul de autori sf* și o lectură despre Space-Opera.

Cu atlasul geografic al Terrey, prof. Cărășel, același care săptămîna trecută situa Glasgow-ul în Anglia (și nu în Scoția) ne propune un mic salt în trecut invitîndu-ne la întîlnirea „La nivel european” găzduită (1-5 septembrie ac) de Winnipeg, Canada.

Ne bucurăm că și canadienii au reușit pînă la urmă să intre în Europa.

Nicu Gecse

PS. Și vorba colegilor de la Super Nova, care, contar

obiceiului ne-au păstrat ca desert la SF Media - de, urma scăpă tuma : „Dom' profesor Cărășel își face mîna în vederea cursurilor de SF ce vor debuta la Universitatea din Craiova și ne predă lecția despre Space Opera. Corect. Mai puțin chestia cu „este prin excelență, o specie americană, prea puțin interesantă pentru scriitorii sf europeni”.

Bine, domnule, dar Klein? Dar Lem? Dar Strugațki?”

Super Nova nr. 46

4 paginiii! Un sumar bogat și atractiv, o *salată de vară*, cum spunea M. Hăulică : SF Media, FANDOMități, eseuri, proze, și de aici și de la ei.

Dar lipsește parcă firul ce ar trebui să unească cele 4 pagini. Sau poate s-a vrut un strigăt de triumf. Nu-i bail Sentoarce Hăulică în lași și face ordine.

Adrian Bănuță

EDITORILOR, SPRE LUARE AMINTE

Luni și marți (19 - 20 sept) a fost la Cluj un profesor de la una din universitățile pariziene, unul din rarii - probabil - doctori în sf.

Invitat al Centrului Cultural Francez, dl. profesor a susținut două conferințe în fața unui public minuscul. Prima s-a referit la tendințele tematicii sf-ului de după război, cu insistență pe cel francez, desigur. Constatarea unor semne ale aristocratizării domeniului - cu toate sincopile posibile și inevitabile - este îmbucurătoare și mă mir că mi-a trebuit o sinteză făcută de altcineva ca să-mi dau seama. Cealaltă conferință ar fi făcut deliciul fandomului pentru că a consemnat dinamica grupurilor și a colecțiilor specializate din ultimele decenii în Franța.

Socot deosebit de interesantă descoperirea că, statistic, publicul francez de sf se reduce la maxim 100 000 de persoane. Această sută de mii este formată în majoritate de cititorii temporari, adolescenți mai ales care abandonează domeniul - atenție! - pentru că nu există un program educațional specific.

Cum situația este identică și la noi, ar fi cazul ca persoanele interesate să ia aminte și să investească în viitorul propriilor lor afaceri.

DORU PRUTEANU

O TELEX INTERN O

În perioada 1-5 septembrie a.c. a avut loc la Winnipeg - WorldCon-ul, Convenția canadiană de SF. Potrivit declarației domnului **Mihai Bădescu** ea părea mai degrabă o întîlnire a fanilor Star Trek. De menționat este faptul că alături de standurile de carte sf englezești, franțuzești, germane și canadiene exista și un stand cu cărți românești.

Printre lucrările expuse se afla și Jurnalul SF.

Ca urmare a deselor menționări a Super Noiei pe *Radio Tineret* și *TVR*, precum și a prezentării ei în JSF, numărul de pagini al suplimentului a crescut/a revenit la 4.

Se pare că în curînd emisiunea Flash SF, realizator Lucian Băbeanu, își va mări spațiul la 20 de minute săptămînal pe programul 2.

Festivalul Pentagrama (Cluj 21-23 oct.)

Se preconizează ca la programul audio - discotecă, concert de muzică electronică etc., apărut la sugestia și cu sprijinul Marelui Popa să fie prezente trupele : SPASM, THALIDHA QUMI, GRAIUL (Cluj), KARMĂ (Giurgiu), SUERE PAPARUDE (București), ADRIAN BUDRITZAN & Co (Timișoara, laureat al euROconului). Informații suplimentare la Tel. 064/140620

Festivalul Vladimir Colin (Reșița 15 - 16 oct.)

Este organizat de cenaclul V. Colin, Centrul Județean de Creație Populară și Oficiul Județean pentru Tineret și Sport Caraș-Severin.

La concursul de proză s-au primit pînă în prezent 18 lucrări.

Toți cei care au lucrări în concurs trebuie să expedieze taxa de 3000 lei pînă la data de 5 oct. ac. pe adresa Matei Donea, Oțelu Roșu, str. Rozelor, nr. 16, ap 3, cod 1671

Tot 3000 de lei trebuie să expedieze cei care doresc să participe la Festival.

Din program : Prelegeri despre V. Colin, „Fantasticul în România”, „Noaptea extatică ale Balanțelor SF” - lansare JSF nr. special Balanțe, vizionări de filme sf/f/horror

Au confirmat participarea : Ion Hobana, Cornel Secu, Cristian Lăzărescu, Ștefan Ghidoveanu, Nicu Gecse, Adrian Muscă, Marina Nicolaev Ungureanu, Romulus Bărbulescu, Mihail și Lili Samoilă, Michael Hăulică, Ovidiu Petcu, Mara Papa, Lucian Băbeanu, reprezentanții editurii Nemira, ai Fundației V. Colin și Jurnalului SF.

Cazare hotel 3 stele 3000-3500 lei/noapte (în preț este inclus și micul dejun).

Masă la cantină studentescă - 3000-3500 lei/zi

Masă la restaurantul hotelului 7000-8000 lei/zi.

O nouă emisiune de TV. Ea se intitulează Magazin SF și poate fi urmărită în fiecare marți între 20.45 - 21.15 pe canalul 9-Ploiești. Emisiunea de săptămîna aceasta i-a avut ca invitați pe Ionuț Bănuță și Cătălin Ionescu.

Adrian Bănuță